HORIA SIMA

şi raporturile lui cu

MIŞCAREA LEGIONARĂ

documente

Bucureşti 1993
distribuţie gratuită
vînzarea interzisă

COMUNICAT

Horia Sima a murit. In fața morții și a dreptății lui Dumnezeu noi nu putem spune decât ceeace orice creștin trebue să spună: Dumnezeu să-l ierte.

Un capitol dureros în istoria Mișcării Legionare s'a încheiat definitiv. De acum înainte între noi legionarii nu trebue să mai existe nici un motiv de neînțelegere. Devoțiunea față de țară, imensele sacrificii făcute de neamul întreg și de Legiune ne obligă la acest lucru. Prudenta, modestia, înțelepciunea vor trebui să fie virtuțile pe baza cărora gradele legionare, conferite de Căpitan, își vor asuma răspunderea redefinirii oricărei eventuale încadrări a Mișcării Legionare în viața publică a țării.

Va trebui să ne întoarcem la Icoană. Va trebui să ne întoarcem la Căpitan. Jurământul Moța-Marin va trebui să ne fie, tuturora, legea și hotărârea prin care să ne organizăm viața ca Români și ca legionari. Am rătăcit destul prin cele lumești: ecce omnia tentavimus et nusquam requies. (x) E necesar acum să ne aplecăm urechea la pământul Patriei și să-i auzim, iarăși, plânsul și chemarea Numai astfel ne vom reînoi viața - ca Români, întâi, și ca legionari - prin reînoirea minții noastre. Dacă nu vrem să cădem sub blestemul celor ce vor veni după noi.

26 Mai 1993

Nicolae Iliescu

Nicolae Iliescu

(x) Iată, am încercat totul și nicăeri n'am găsit pace.

București 1993

distribuție gratuită
vinzarea interzisă

HORIA SIMA

şi raporturile lui cu

MIŞCAREA LEGIONARĂ

documente

Bucureşti 1993

distribuţie gratuită
vinzarea interzisă

Pe Corneliu Codreanu, eu l-am auzit odată declarând că "se va da afară din Legiune pe el insuşi" dacă el, Căpitanul, va călca o anumită lege morală impusă de el Legiunii lui.

Gheorghe Racoveanu

COMUNICAT

Prin prezentul document legionarii din ţară şi din exil, rămaşi credincioşi testamentului spiritual al Căpitanului şi liniei morale legionare astfel cum a fost trasată de el ca principiu şi stil de viaţă, reafirmă validitatea deciziilor luate la 1-8 August 1954 la Erding în Germania şi la 8 Noembrie 1954 la Majadahonda în Spania, decizii prin care Horia Sima a fost declarat decăzut din orice funcţiune în cadrul Mişcării Legionare. Deciziile luate atunci sunt şi rămân defintive. Ele au fost impuse de criza provocată în Mişcare de Horia Sima prin abaterile lui de la morala şi spiritualitatea legionară.

Pentru a evita orice interpretare greşită şi orice încercare de a denatura sau minimiza decizia de la Majadahonda, reconfirmăm – şi în noua situaţie din ţară – validitatea actului de la 8 Noembrie 1954, din care reproducem aici punctele principale în legătură cu problema conducerii:

> Punctul 4. Consiliul Conducător îşi însuşeşte rezoluţia adoptată de adunarea dela Erding în legătură cu abaterile fostului comandant al Mişcării, Domnul Horia Sima, de la morala şi spiritualitatea legionară. În consecinţă îl consideră pe acesta decăzut din orice funcţiune în cadrul Mişcării şi, deci, fără drept de a vorbi în numele ei.
>
> Punctul 5. Din respect faţă de suferinţa şi lupta ce de mai bine de un deceniu o duc camarazii din ţară, Consiliul Conducător suspendă orice avansări în grad pentru legionarii din exil. În acest spirit vor fi reconsiderate şi gradele conferite în toată perioada exilului. Legile pentru selecţionarea elitei, fixate de Căpitan în jurământul Moţa Marin, vor fi aplicate cu obiectivitate pentru înlăturarea criteriilor lăturalnice şi consacrarea meritelor reale.

Horia Sima s'a găsit în fruntea Mişcării Legionare în urma unui concurs de împrejurări excepţionale. Forul legionar a acceptat această stare de lucruri pentru a facilita reorganizarea Statului român după abdicarea lui Carol al II-lea şi dezastrul rezultat de pe urma cedării a unei pătrimi din teritoriul Ţării.

În nici un caz însă şi sub nici un motiv această acceptare nu a fost înţeleasă ca o investitură de autoritate absolută, deasupra legilor de onoare şi de morală sau deasupra intereselor naţionale.

Abaterile lui Horia Sima de la aceste legi esenţiale au fost atâtea şi de natură aşa de gravă, încât gradele legionare şi legionarii aflaţi în exil au fost puşi în situaţia de a revedea întreaga structură a Mişcării şi de a lua deciziile care se impuneau. Contactul cu Ţara era întrerupt din cauza instaurării la putere a comunismului iar un foarte mare număr de legionari şi aproape toate gradele erau în închisori. În exil, unde se găsea şi Horia Sima, prin imoralitatea

comportării lui, situaţia ajunsese de aşa natură încât nimic nu se mai putea remedia, decât printr'o soluţie radicală.

De la actul de la Majadahonda au trecut aproape patruzeci de ani. Situaţia din Ţară s'a modificat în parte, şi legăturile cu cei de acolo au redevenit posibile. Tineretul Ţării, al cărui rol a fost decisiv în doborirea comunismului, este în căutarea unui ideal moral care să înlocuiască confuzia rămasă de la materialismul marxist în conştiinţa naţională. Este deci necesar şi urgent ca Ţara să fie informată cinstit de criza prin care a trecut Mişcarea Legionară şi de soluţia care s'a impus.

Sacrificiile pe care le-a făcut şi le-a indurat poporul român – de la locuitorul din sat până la funcţionarii civili şi militari de gradul cel mai înalt – îşi găsesc asemănarea cea mai potrivită numai în martiriul primilor creştini. Şi atunci ca şi în secolul nostru, sacrificiul a fost conştient, sigur de dreptatea cauzei şi a lui Dumnezeu şi pentru triumful credinţei. N'a fost în toată Europa, în acest secol al nostru, un tineret mai cinstit, mai dezinteresat şi mai conştient de sensul etern al unui neam şi al istoriei decât tineretul Ţării noastre din perioada dintre cele două războaie şi din cea a tiraniei comuniste.

Pe frontul de Est, numărul bravilor ostaşi căzuţi luptând împotriva comunismului fără Dumnezeu a fost imens şi este încă necunoscut. În Ţară au luat drumul temniţelor comuniste şi au murit fără să aibă mângâierea nici măcar a unei priviri induioşate alte sute de mii de români. Este plin pământul Ţării de gropile în care au fost aruncate trupurile lor. Mişcarea Legionară nu se poate prezenta în faţa atâtor morminte, în faţa suferinţelor supravieţuitorilor, decât în haine curate. E vorba aici de conştiinţă şi de suflet.

Este destul să privim cu ochii minţii la miile de lumânări aprinse în Decembrie 1989 şi în 1990, în atâtea pieţe din atâtea oraşe ale Ţării în memoria tinerilor seceraţi de gloanţele comuniştilor pentru ca cei rămaşi în viaţă să poată privi soarele mai liniştiţi, pentru a ne pune întrebarea: În ce condiţii poate îngenunchia Mişcarea Legionară în rugăciune şi în pietate pe locurile morţii acelor tineri? Şi cum va apleca stindardul în semn de umilinţă şi recunoştinţă deasupra pietrelor încălzite de sângele acelor tineri? Nu este vorba de cuvinte care să impresioneze; este vorba de sufletul neamului nostru pe care trebue să-l păstrăm curat, din respect pentru toate suferinţele îndurate şi sacrificiile făcute în Ţara şi pentru Ţara în care noi toţi am văzut lumina soarelui.

Decizia de la Majadahonda, locul unde s'au sacrificat pentru Cruce şi Neam Ion Moţa şi Vasile Marin, a fost luată din obligaţia de a păstra curate Legiunea şi Patria pe care noi, cei de azi, le-am moştenit dela Corneliu Codreanu şi de la toţi cei care, împreună cu el, şi-au dat viaţa pentru ca Ţara noastră să poată fi cândva *"frumoasă ca soarele sfânt de pe cer şi temătoare de Dumnezeu"*.

Etapele repudierii lui Horia Sima de către gradele legionare şi vechii legionari ai lui Codreanu.

1938 – Încă înainte de arestare, Codreanu oprise orice activitate politică a Mişcării Legionare, (cf. Circulara 148 din 21 Feb. 1938). Apoi, din închisoare, a mai putut repeta insistent consemnul de *"linişte absolută"*. Grupul de comandă, compus din câţiva legionari încă nearestaţi, a însărcinat cu menţinerea legăturilor între legionari pe Horia Sima, personaj şters şi necunoscut de poliţie. Acesta, nesocotind consemnul, a provocat acţiuni violente facilitând astfel asasinarea lui Codreanu.

1939 – *Primul refugiu în Germania*. Printre cei care au reuşit să părăsească Ţara, Sima şi-a format un partid propriu, numit de el însuşi "grupul 17", compus din Pătraşcu, Chioreanu şi alţi cincisprezece (cf. Sima, Era Libertăţii, 1983).

Iarăşi contrar consemnului lui Codreanu, a favorizat uciderea lui Armand Călinescu. Rezultatul? Asasinarea a întregii elite legionare aflată în închisori şi lagăre precum şi a sute de legionari pe tot cuprinsul Ţării. Calea spre şefia Mişcării îi era deschisă.

1940 – Susţinut de Moruzof şi Niki Ştefănescu, interpuşii camarilei regale, Sima intră în guvern sub Carol al II-lea şi, ulterior, reuşeşte să fie confirmat prin decret regal Comandantul Mişcării Legionare. Dată situaţia de atunci a ţării sfârtecate, gradele legionare net opuse lui au acceptat funcţii în stat, în timp ce Sima pe plan legionar activează cu "grupul 17" şi cu partizani proaspăt înscrişi şi dă loc la acţiuni contrare pricipiilor şi liniei de conduită naţională şi morală fixate de Codreanu.

1941–1944 – *Al doilea refugiu în Germania*. În lagărele Berkenbrück, Rostock şi Buchenwald, din ce în ce mai mulţi legionari l-au repudiat pe Sima, ca o consecinţă a comportării lui ne conforme cu linia de conduită legionară.

1946 – Prin Pătraşcu, trimis din Germania din 1944, Sima ia contact cu conducerea partidului comunist. In 1946 semnează un "pact de neagresiune" iar drept gaj de sinceritate, Pătraşcu livrează comuniştilor adresele legionarilor nearestaţi.

1945–1956 – Faptele lui Sima îl descalifică total pe plan spiritual şi moral. Abuzând de ospitalitatea unui legionar care îl găzduia, i-a necinstit căminul seducându-i soţia cu care a avut un copil. Forul legionar îl demite oficial (Majadahonda, 1954). În anii următori, şi în continuare până astăzi (1993), tot mai mulţi legionari din Ţară şi din afara Ţării adoptă hotărârea Forului ca o realitate incontumabilă.

Dăm în completare şi o listă de grade legionare şi personalităţi eclesiastice sau culturale care, într'una sau alta din aceste etape, l-au repudiat :

Comandanţi ai Bunei Vestiri
Ilie GÂRNEAŢĂ, Radu MIRONOVICI, Mile LEFTER.

Senatori legionari
Prof. Univ. Dimitrie GĂZDARU, Prof. Ing. Ion PROTOPOPESCU.

Comandanţi legionari

Augustin BIDIANU, preot Vasile BOLDEANU, Gheorghe DRAGOMIR-JILAVA, preot Ion DUMITRESCU-BORŞA, Vasile IASINSCHI, Andrei IONESCU, Virgil IONESCU, Vasile NOVEANU, Constantin PAPANACE, Anastasia Sica POPESCU, Ştefan PREDESCU, Gogu SERAFIM, Nicolae ŞEITAN, Ion Victor VOJEN.

Comandanţi ajutori

Victor APOSTOLESCU, Nicolae ARNĂUTU, Victor BĂRBULESCU, Traian BOERU, Nicolae BUJIN, Nicolae CARANICA, Vasile COMAN, Nicolae GUGUIANU, Hatman Matei HOJBOTĂ, Nicolae HORODNICEANU, Nicolae IACOB, Filon LAURIC, Bartolomeu LIVEZEANU, Nicolae MAZILESCU, Romulus OPRIŞ, Preot Virgil PÂRVĂNESCU, Nicolae PĂUN, Vigil POPA, Eugen POPESCU, Stelian STĂNICEL, Gheorghe STOIA, Nicolae TĂNASE, Dumitru TĂRĂOIU, Viorel TRIFA, Laurian ŢÂLNARU, Ion VINŢAN.

Instructori legionari

Vasile ANDREI, Dumitru ARŢĂREANU, Eugen BÂRSAN, Stavre CUŢUMINA, Paul Costin DELEANU, Ion DODU, Sebastian ERHAN, Dumitru GROZA, Ştefan LOGIGAN, Dumitru IOSIFESCU, Traian MIRON, Horia STAMATU, Ştefan STILU, Constantin VASILIU, Petre VĂLIMĂREANU, Ion ZEANA.

Personalităţi

Prof. Ion Zelea CODREANU, Colonel Dumitru ALEXANDRESCU, Dumitru Cristian AMZĂR, Mircea ELIADE, Virgil MIHĂILESCU, Şerban MILCOVEANU, Prof.Univ. Alexandrina MITITELU, Preot Prof. Ioan NEGRUŢIU, Constantin NOICA, Preot Ştefan PĂLĂGHIŢĂ, Gheorghe RACOVEANU, Prof.Univ. George USCĂTESCU.

Acest comunicat a fost aprobat de 72 (şaptezeci şi doi) legionari din Ţară, din Europa şi din America, în majoritate formaţi de către Corneliu Codreanu.

Am primit încurajare deasemenea şi de la membri ai familiilor conducătorilor legionari asasinaţi în anii 1938–1939.

Ar fi fost de dorit ca acest trist şi dureros aspect să fie dat uitării dar persistenţa abuzivă a lui Horia Sima de a se manifesta în mod provocator în numele Mişcării Legionare ne sileşte să prezentăm acest comunicat spre informarea cinstită şi corectă a tineretului din ţară.

Textul acesta se referă la documentele publicate în această broşură.
Martie, 1993.

Pentru conformitate,
(ss) Prof.Univ. Nicolae ILIESCU

TREI DECLARAŢII

SOŢIA – [Doamna Elena CODREANU] : "... am rugat-o pe prietena mea şi apărătoarea soţului meu la proces, Lizeta Gheorghiu, să-mi procure o autorizaţie pentru a-l putea vedea la închisoare şi, pe la mijlocul lunii Noembrie 1938, am plecat din Bucureşti la Râmnicul Sărat. Am avut cu el un vorbitor, timp în care a reuşit să-mi strecoare un bileţel către vârfurile legionare care încă mai erau libere şi către Mişcarea Legionară în general. *El recomanda "linişte, linişte, linişte" şi să nu se încerce nimic care să agite spiritele.*

În jurul închisorii şi în gară circulau în civil agenţi. Aveam frică să nu fiu urmărită şi mă uitam mereu în urmă. Peronul gării era populat. Mi-am scos biletul de tren şi am ieşit şi eu într'un colţ al acestui peron, tot cu frică. Noroc că nu a trebuit să aştept mult trenul. Scăpasem eu şi bileţelul ce-l purtam ascuns. Nu-mi amintesc exact cui am dat bileţelul. Ştiu că l-am dat unui grad legionar.

Peste două săptămâni dela această întâmplare fiind la masă la o cunoştinţă, la radio-jurnalul de la amiază am auzit comunicatul oficial care anunţa împuşcarea soţului meu şi a celor ce-l însoţeau într'un transport ce se făcea de la închisoare la Bucureşti pentru cercetări, spunându-se că au încercat să fugă de sub escortă.

Asasinatul avusese loc prin strangulare şi apoi un glonţ în ceafa fiecăruia în apropiere de Bucureşti. Trupurile lor, calde încă, au fost aruncate într'o groapă comună în incinta închisorii Jilava. Deshumarea lor a fost posibilă în 1940 sub regimul Antonescu şi al legionarilor.
Vă mărturisesc că şi astăzi, când îmi amintesc de aceste grozăvii, mă cutremur ca şi în ziua în care ele s'au săvârşit. Şi ce mi se pare mai cumplit este faptul că nu am nici un mormânt la care să mă pot duce să aprind o lumânare pentru sufletul lui şi să pot plânge în voie. Am avut nişte pământ, luat de pe trupul lui la deshumare, care mi-a fost şi acela luat la percheziţii".

Bucureşti, 1992.

Secretarul – [Stelian STĂNICEL]
Declaraţie solemnă : "Dacă ar fi să-mi destăinuesc sufletul sbuciumat, sub patrafir, şi dacă în afară de preot umbra Căpitanului ar fi de faţă, spovedania mea astăzi, după 53 de ani, ar fi :

La câteva zile după 15 Noembrie 1938 am fost chemat, de unde eram ascuns ca să nu fiu arestat, de **Comandamentul în prigoamnă** la o şedinţă în grădina lui Titi Cristescu din cartierul Obor.

Am întâlnit acolo pe Constantin Papanace, Horia Sima, Nicolae Horodniceanu, preotul Dumitrescu Borşa, Dragomir Jilava şi alţii. În total vreo 10 la număr.

Comandamentul primise o **Notă** dela Căpitan din închisoarea Râmnicul Sărat, adusă de doamna Codreanu care-l vizitase cu 2-3 zile înainte. Mi s'a arătat **Nota** ce conţinea câteva rânduri. Am recunoscut imediat scrisul Căpitanului. Rândurile conţineau un ordin categoric : **"linişte, linişte, linişte"**.

Am fost întrebat dacă avea Căpitanul obicei una să scrie şi alta să gândească. Dacă nu cumva ordinul de "linişte" s'ar putea interpreta şi în sens contrar? Răspunsul meu a fost un **nu** categoric. Din experienţa trăită în biroul lui: tot ce făcea, tot ce spunea şi tot ce scria era **literă de Evanghelie**. Nu avea secrete şi nimic de ascuns. Scrisorile şi circulările pe care le băteam la maşină nu puteau suferi nici măcar lipsa unei virgule.

Peste câteva zile regele Carol a plecat la Londra, Paris şi Hitler. În vremea aceasta la Cluj câţiva legionari au tăiat urechia lui Goangă, rector al Universităţii. A doua zi Armand Călinescu şi presa alarmau ţara că legionarii pregătesc revoluţie şi asasinate. **Ordinul "linişte" n'a fost respectat.** Mărturii ulterioare ale supravieţuitorilor indică cu prisosinţă pe acei care din aventură sau motive străine de Mişcarea Legionară, urmăreau eliminarea Căpitanului.

Ce a urmat se ştie. Câteva zile mai târziu în 29/30 Noembrie, Noaptea Sfântului Andrei 1938, Căpitanul a fost asasinat!

(ss) Stelian Stănicel

Februarie 1991, U.S.A.

Avocatul - [Horia COSMOVICI] : Bucureşti, Decembrie 1992.

Într'o discuţie referitoare la contactele dintre cei condamnaţi şi închişi la Râmnicul Sărat şi cei din exterior, avocatul Horia Cosmovici, apărătorul principal în procesul Căpitanului, declară printre altele:

- "M'am prezentat la direcţia închisorii Râmnicul Sărat ca avocat al condamnatului Corneliu Codreanu, cerând să-l cheme la vorbitor. Ofiţerul s'a dus să ceară instrucţii la comandantul închisorii. S'a întors peste puţin spunând : "Nu se mai poate vorbi cu Corneliu Zelea Codreanu, cereţi pe alt cineva să vorbească pentru el".

- "Nu pot să desemnez eu persoana, trebue să o aleagă el însuşi", i-am răspus eu.

Ofiţerul a plecat din nou şi s'a reîntors peste puţin însoţit de Dl Inginer Clime care mi-a spus următoarele:

- "M'a trimis Căpitanul să vorbesc pentru el şi în numele lui". Întrebarea mea a fost :

- "Se menţine încă consemnul de linişte totală?"

Răspunsul a fost clar :

- "Categoric. Mai ales în situaţia asta".
- "Dar dacă va fi asasinat Căpitanul?"
- "Şi atunci".

DECLARAŢIA D-LUI ION ZELEA CODREANU

De la constatarea treptată, că acel Sima îndepărtează... Legiunea şi întreaga Mişcare dela calea morală şi sfântă a Căpitanului şi că prin abuzul administrativ al forţei lui de vicepreşedinte al Consiliului de miniştri o împinge în direcţia diametral opusă măreţei ţinte a Legiunii. Apoi de la aflarea treptată a uluitoarelor ştiri, că el de mult se afla în strânse legături cu Moruzov, omul Lupeascăi şi al tuturor prigonitorilor noştri, că el fiind însărcinat de Căpitan din închisoare, să facă numai legătura în mod provizor, între diferitele grupuri de legionari ascunşi - ca unul ce era cel mai şters şi mai necunoscut ca acţiune legionară de agenţii prigonitorilor - ... şi-a asumat rolul de conducător. În care pseudo-calitate, minţind că lucrează după indicaţiile Căpitanului, a pus la cale diferite atentate în mai multe părţi ale ţării, în contra dispoziţiunilor mereu repetate ale Căpitanului de a se păstra cea mai exemplară linişte.

Se vede limpede că atentatele şi turburările orânduite de Sima trebuiau ca pretext acelora care puseseră la cale asasinarea Căpitanului şi a atâtor fruntaşi legionari, floare a neamului. Se vede limpede că numai inspirarea lui Moruzov putea să-l determine pe Sima, să lucreze din răsputeri la omorîrea Căpitanului stârnindu-i-se pofta ... de a conduce Legiunea.

VI. (întrebare): *Câte zile a durat deshumarea şi ce persoane au luat parte la această lucrare?*

Răspuns: A început aproximativ la ora 9 dimineaţa, a durat toată ziua şi abia pe la ora 14 a doua zi s'a dat de trupurile martirilor noştri. Cunoşteam o parte din echipa care lucra, dar numai după înfăţişare, nu şi după nume.

VII. (întrebare) Dintre aceştia a luat parte vreunul la asasinatele din interiorul închisorii Jilava?

Răspuns: Împreună cu soţia mea am stat până în seara zilei întâia iar peste noapte, până dimineaţa când am revenit, au stat membri din familia mea. Aceştia mi-au declarat, că absolut nimeni din cei ce au lucrat peste noapte, n'a părăsit lucrul dela mormânt, şi că nimeni de acolo n'a aflat până dimineaţa cele petrecute în fort.

VIII. (întrebare) *Cum explicaţi Dvs., că o parte din cadavre au prezentat răni tăiate cu despicarea craniilor, care nu se puteau produce decât cu târnăcoape sau topoare?*

În cazul că niciunul din cei ce lucrau la deshumare nu a pătruns în închisoare, care a fost, după părerea Dvs., rostul mutilării cadavrelor şi rostul comunicatului oficial dat după crime, în care se afirmă că asasinatele au fost comise de cei care lucrau la mormânt?

Răspuns: Întru cât ştiu sigur, că nimeni din cei care lucrau n'a lipsit de la lucru în cursul nopţii, nu poate fi altă explicaţie, decât că cetele trimise de Sima au fost înarmate şi cu câteva topoare sau târnăcoape, anume spre a se face să se creadă după mutilări, că faptul n'a fost pus la cale şi ordonat, ci ar

fi rezultat din durerea nemărginită a legionarilor la vederea trupului Căpitanului. Dar la ora omorurilor, nu numai că nu s'a dat de trupuri, ci nici nu se ştia dacă sunt acolo sau nu.

Totuşi comunicatul oficial a minţit, spre a se desvinovăţi acei care au plănuit şi au ordonat, încercând să răstoarne răspunderea indirect asupra sfintelor moaşte ale Căpitanului şi ale celorlalţi martiri legionari.

... Cât despre făptaşii-instrumente, apoi ei ori nu au fost deloc legionari de ai Căpitanului, ori au fost trădători conştienţi, întrucât ei ori nu au cunoscut legile Căpitanului, ori le-au înfruntat.

Legea fundamentală a Căpitanului este, că legionarul răspunde de fapta sa chiar cu preţul vieţii! Nicadorii s'au predat, când puteau uşor să dispară. Decemvirii care au sancţionat pe trădătorul care de trei ori încercase asasinarea Căpitanului, s'au predat toţi, când puteau să dispară măcar în parte. Cei nouă care au răzbunat asasinarea Căpitanului şi ai atâtor martiri puteau să dispară fără urmă, dar ei s'au predat, deşi ştiau bine că îi aşteaptă schingiuirea şi moartea.

Toţi s'au predat spre a îndeplini legea Căpitanului! Dar aceştia, poruncitorul şi instrumentele lui, unde sunt? De aceea legionari nu pot fi, ci doar trădători. Nu s'au predat deşi erau la putere! Nu ca cei de sus în timpul prigoanelor vrăjmaşe! Atunci dece au asasinat?....

La aceasta răspund că toate au fost poruncite şi săvârşite numai spre a astupa gura lui Moruzov, care l-ar fi dat de gol pe Sima despre legăturile intime, pe care le-au avut amândoi în orânduirea atentatelor, care trebuiau să pregătească asasinarea Căpitanului.

... "Despre planul meu de a face un mare proces în faţa ţării şi a lumii spre a se trage la răspundere călăii noştri şi toţi aceia care au călcat legile lui Dumnezeu şi ale omeniei în contra noastră, ştiau toţi fruntaşii legionari, precum şi trădătorul Sima. Legiunea, ţara şi neamul ar fi tras deapururi nesfârşite foloase morale din acest proces, care ar fi constituit adevărata şi dreapta răzbunare, cerută de Dumnezeu, de Căpitan şi de martirii noştri, prin dreptatea şi gradarea ei, de sus şi până jos. Asasinarea acestei putinţe este mai gravă în urmări, decât ce s'a săvârşit direct acuma.

Procesul asasinatelor dela Jilava, Bucureşti, 1941

SCRISOAREA
adresată lui Horia SIMA
de trei legionari Comandanţi-ajutori de pe vremea Căpitanului.

După mult sbucium sufletesc şi cu inima îndurerată, subsemnaţii Comandanţi-ajutori ai Căpitanului, Vă facem cunoscut pe această cale gândurile noastre. Sesizaţi de dosarul întocmit de camarazii Popa Nicolae şi Mardarie Popinciuc în cazul B., şi conştienţi de răspunderea morală ce apasă pe umerii fiecărui legionar, de a păstra intact patrimoniul Mişcării Legionare pentru generaţiile viitoare, nu putem fi nepăsători faţă de următoarele grave abateri dela principiile trasate de Căpitan :

a. – Încălcarea legilor ospitalităţii, onoarei şi camaraderiei, de către acela care avea datoria sacră să vegheze la respectarea lor;

b. – Nerezolvarea şi bagatelizarea acestei chestiuni de onoare din anul 1948 şi până astăzi;

c. – **Specularea spiritului de disciplină şi dragoste faţă de Căpitan şi Legiune**, a camarazilor, pentru a trece sub tăcere fapta degradantă;

d. – Procedeul incorect, prin care se încearcă înăbuşirea oricărui protest firesc legionar contra păcatului comis;

e. – Acordarea de grade şi funcţiuni în cazuri similare de imoralitate;

f. – Încercarea, lipsită de modestie, de a se identifica persoana Dumneavoastră cu Legiunea şi Neamul Românesc;

g. – Încercarea de a creia o nouă elită legionară, avându-se în vedere – în multe cazuri – gradul de servilism faţă de persoana Dv., şi nu devotamentul pentru Legiune.

h. – Sfărâmarea unităţii legionare prin creierea unui sistem sectar, căruia singur i-aţi căzut prizonier;

i. – Atmosfera bolnăvicioasă de suspiciune şi politicism, cultivată de sus în jos, în rândurile legionare;

j. – Renunţarea intenţionată la structura firească a Mişcării Legionare, care, din lipsa unui organ consultativ şi de control, a cauzat **diminuarea simţului de răspundere, domnia bunului plac în acţiunile întreprinse şi alunecarea pe panta periculoasă a infructuoaselor speculaţii politice.**

Toate aceste constatări ne determină pe noi (care v'am urmat şi la bine şi la greu), – din dragoste faţă de Căpitan şi de întregul şir de eroi şi martiri legionari; – din dragoste faţă de Legiune – căreia, prin actul săvârşit, îi răpiţi prestigiul şi însăşi raţiunea ei de existenţă, să Vă cerem :

I. – Să renunţaţi la comanda Mişcării Legionare;

II. Să dovediţi credinţa în linia Căpitanului, respectându-i porunca : "**Dacă eşti om cu păcate, şi te chiamă sufletul spre îndreptare, botează-te acum, îndreaptă-te. Ai însă buna cuviinţă şi păstrează-te pe linia a 2-a**" (Cărticica şefului de cuib, pag. 103, punctul 7, Colecţia "Omul nou" 1952).

Așteptăm din partea DV **un gest** de mare hotărire, demn de gradul și funcția ce **dețineți**, - care va reda liniște Căpitanului și chinuitului suflet legionar. Dacă nu veți lua in considerare punctul nostru de vedere, ne socotim deslegați de orice legământ față de Dv. ca șef al Mișcării Legionare, luându-ne libertatea de acțiune, așa cum ne va ajuta sufletul și inima.

Iar acum, in aceste ceasuri de mari incercări pentru destinul legionar, indreptăm o rugăminte fierbinte lui Dumnezeu și Arhanghelului Mihail, pentru a ne călăuzi tuturora pașii inimii pe drumul cel bun.

Trăiască Legiunea și Căpitanul!"

Semnează Comandanții legionari ajutori :

dr. Victor Apostolescu, av. Virgil Popa, av. Laurian Țâlnariu.

München, la 22 Noembrie 1953.

AVERTISMENT IN PUSTIU

Scrisoarea Dlui Vasile Iasinschi către dl H.Sima

Domnule Comandant,

Deschis, așa cum mă cunoști, - de astă dată insă mai indurerat ca oricând - vin să-ți spun ce-mi stă pe inimă. Mișcarea Legionară trece printr'o criză de vreme indelungată. Ți-am mărturisit-o cu dragoste și bunăvoință desinteresată in mai multe rânduri, rugându-te să inclini către o schimbare de sistem și un inceput de acțiune nouă, clară și precisă, dreaptă și corectă. Sfatul meu n'a fost ascultat; și de atunci, când am vrut să te ajut, m'am văzut respins. Criza a continuat să se mărească prin câte s'au adaos aceluiaș procedeu abuziv, arbitrar și tiranic. Ultima rămășiță de speranță ce-am purtat-o in suflet pentru o indreptare de pe calea rătăcirilor s'a spulberat, când ai venit pentru prima dată in Spania. Atunci și mai târziu mi-am dat seama definitiv că nu se schimbă nimic, că dimpotrivă răul curge mai departe cu o intensitate neobișnuită.

Atitudinea mea o cunoști : dela afirmații tari, care te-au surprins neplăcut, la pasivitate și așteptare. Poate că in subconștient mai rămăsese vreo urmă din **cât am dorit să te intorci din drumul pierzaniei.** Ți-o spun cu toată durerea: continui să greșești in calitate de Conducător al Mișcării Legionare, de șef politic și pe planul etic,- deci **al caracterului și onoarei**, menite prin funcțiunea lor să imprăștie fericire și voie bună intre toți, până la periferie. Acțiunea, pornirile și manifestările ce le-ai dovedit in cursul anilor au redus tot mai mult din dragostea, camaraderia și elanul ce ne insuflețeau. Neincrederea, suspiciunea și intriga puse in mișcare sub diferite forme au nimicit căldura, prietenia și acea stare de spirit care ne-a legat laolaltă, ori unde ne găseam. Am ajuns să trăim din intrecerea de a ne trage pe sfoară, de-a ne amăgi, de-a ne politicianiza. Legionarii au incetat să-și simtă cotul in fața marilor greutăți, așa ca'n vremea de mărire. A dispărut criteriul moral, care este impulsul

pentru un ideal de viață, in baza căruia ne modelăm existența; a dispărut corectitudinea sufletească și desinteresul. Astăzi traversăm toți această criză, in ultima ei fază, pentru anume suferință și intunecare. Nu mai există ordine, ierarhie, respect și ințelegere. Rândurile s'au desprins de mult. Ele continuă să se macine intre deziluzie și dorință de indreptare. Între cei de sus s'a oploșit vrajba; cei in subordine, descoperind că via nu mai rodește, s'au răsculat impotriva nevrednicilor; mulți au rămas deprimați, iar câțiva continuă să te apere. Conducerea nu este capabilă să frâneze, să indrepte, să armonizeze, să dirijeze. În realitate ea a incetat să existe de mult. Substituindu-te ei de unul singur, in baza funcțiunii de Comandant al Mișcării, ai dărâmat cu o implacabilă incăpățânare ultimele resorturi ce ne mai țineau impreună.

O ieșire din acest haos se impune. Ne obligă legile care stau la temelia Legiunii. Aceasta vrea să se salveze și ne trebue s'o ajutăm. E datoria care se impune, inaintea oricui. Semne s'au arătat din toate părțile și a le disprețui nu ne este permis. Prin acestea vorbesc tot trecutul și toată jertfa de eroi, martiri și mucenici. Mișcarea Legionară, falnică și mândră, severă și exigentă, trăește din respectul realităților, din iubirea adevărului, din cultivarea sentimentului **de onoare**, din promovarea elementului **moral**, din toată legiuirea ce-a fost concepută și rânduită pentru rezistență in veac; altfel, nu mai este ea! Respectarea ei de toți, dela cel mai mare și până la cel mai mic, e regulă de viață. Din moment ce-am devenit legionari ai acestei organizații sfințită cu spiritualitate românească și suflată cu aurul sentimentului de omenie și umanitate, avem obligația s'o pătrundem tot mai mult și să creștem din puterea ei către perfecțiune. A refuza să ne punem faptele in armonie cu interesele societății este o scădere, pe care Legiunea n'o tolerează. A crede că putem fugi de răspundere, indiferent cum și de unde apasă aceasta, inseamnă să fii sclavul unor pasiuni inferioare, al unor principii destructive, al unor impulsuri egoiste. Legiunea urmărește tocmai contrariul : fiecare să evolueze pe linia sentimentului de nobleță al desinteresării, al respectului, al dreptății, al corectitudinii. *"Corect din toate punctele de vedere: in raport cu el, in raport cu lumea din afară, in raport cu organizația, in raport cu camarazii, in raport cu Țara, in raport cu Dumnezeu".* Noi trebue să purtăm pecetea de *"om corect"*. Și totuși, ca oameni, suntem supuși greșelilor. S'au făcut multe; ni le-am iertat; ni s'a trecut cu vederea, in credința și speranța că vor fi avertismente, părere de rău și experiență. Sunt insă abateri grave care, **săvârșite in momente de turburare a minții**, - așa cum ți s'a intâmplat -, cer să fie ispășite prin pedeapsă. Iar dacă aceasta nu vine in mod normal, ea se profilează intr'o formă mai urâtă, mai degradantă, mai pustiitoare pentru suflete și oamenii din jur, cari se trezesc ca dintr'un vis urât.

Astfel și acum, Mișcarea Legionară își cere satisfacție și dreptul ei: prin ce mister, e greu de pătruns. Ea miruește pe credincioși cu undelemnul credinței,

şi când aceasta este adâncă, nu poate fi biruită de valurile furtunilor, care îi tălăzuesc puterea pe întinderea plină de nesiguranţă a oceanului nemărginit.

Dovezile care s'au produs şi câte au putut să ajungă până la mine sunt grăitoare. Judecata îmi aparţine şi te rog să-mi permiţi ca să ţi-o spun. Am înaintea mea de atâta vreme, **dosarul cu probleme de onoare**, cele câteva circulări din urmă şi scrisoarea din 10.XI.53, la care nu ţi-am răspuns îndată; şi poate e mai bine aşa, chiar dacă concluzia la care am fost ajuns nu s'a schimbat deloc. Judecând toate agitaţiile şi necazurile din Mişcare ţi-am scris pe la începutul lui Oct. 53, că iniţiativa întru rezolvarea lor îţi aparţine. Ea nu s'a produs, aşa cum mă aşteptam. Acum sunt nevoit să-mi spun eu cuvântul. Dosarul din Argentina a declanşat criza; aceasta **trebue soluţionată, după legile şi principiile legionare**. Ştiu că circulările care vin de la Şeful Mişcării sunt lumini biruitoare a întunerecului, îndrumări doctrinare, principii de viaţă eterne, sfaturi înţelepte, dispoziţii practice, – în general îndreptare pentru sufletul legionarului. Circulările Căpitanului le vedem ca nişte torţe aprinse în permanenţă pe drumul necunoscut al viitorului. Acestea vor rămâne pentru toate timpurile călăuza cea mai sigură pentru cei care s'au botezat în credinţa unui om nou. Ele ne supraveghiază acţiunile dacă le purtăm în sânul nostru cu adevărat şi ne consultăm la flacăra lor vie şi ocrotitoare în vreme de îndoială şi desnădejde. La ce concluzii să ajungă astăzi legionarii, citind circulara din 6 Sept. 1953? Ce să înţelegem prin modificarea de structură a Mişcării din străinătate, conţinută în circulara din 28 Oct. 1953? Cum s'o judecăm ultima – după cunoştinţa mea – cea de la 8 Noembrie 1953? În faţa lor am rămas înmărmurit şi revolta mea n'a fost mică. Eu nu le aprob!

Ţi-am amintit într'o scrisoare de un răspuns, ce ţi-l pregătisem, după ce am luat cunoştinţă de circulara cu tribunalul, dar văzând urmarea, am înţeles că vorbesc vântului să oprească furtuna. Fără să încerc o analiză mai amănunţită, ţi-o spun, Domnule Comandant, cu dureroasă sinceritate că circulările din urmă sunt produsul unei inspiraţii nenorocite, în momente de întunecare. Căci ele sunt goale de adevăr şi vor numai să acopere cu o seamă de cuvinte pătimaşe – unele şi drepte – o stare de mizerie, ce-a izbucnit la suprafaţă, după ce s'au pus în circulaţie – precum ştii – scrisorile cu chestiunea de onoare, pe care, în interesul Mişcării, trebuia s'o rezolvi de mult. Ai încercat să aplici violenţa faţă de nemulţumirile ce s'au întins peste tot, pentru ca acestea să fie justificate cu atât mai mult. Ori, eu am convingerea că Legiunea s'a născut ca o reacţiune împotriva răului, pentru apărarea libertăţii şi adevărului; deci nu este îngăduit să le înăbuşim cu piatra arbitrarului; ci dimpotrivă, avem obligaţia să continuăm a ne pune pieptul, ocrotindu-le. Aşa vom fi vrednici să vorbim de piepturile ciuruite de gloanţe ale elitei legionare. La o parte deci calomniile ce-şi merită numele. Tot dispreţul faţă de ele şi faţă de orice minciună, aruncate cu răutate şi viclenie, cu perfidie şi ticăloşie

împotriva Mişcării şi Şefului ei. Dar şi încercarea de a astupa izvoarele de viaţă ale aceleia n'o admit, din orice parte ar porni această intenţie, fie c'ar veni chiar din partea Şefului însuşi într'o formă ce contrazice o stare de spirit, după cum e cazul în timpul din urmă. Datoria elementară a legionarului este să spună adevărul, în toată libertatea, cu toată cuviinţa, consideraţia şi sinceritatea; resping obrăzniciile şi exagerările. Dela acest lucru, de-a spune adevărul, nu ne poţi împiedica. Fiecare avem o răspundere şi toţi laolaltă purtăm destinul Mişcării, căreia ne-am închinat viaţa. De ca nu ne despărţim, orice soartă ne-ar fi dată.

După ani grei de activitate şi colaborare, câtă a fost, pozitivă, – uneori şi negativă, – după greşeli ce se iartă şi **păcate peste care nu se poate trece**, vreau să cunoşti atitudinea mea. Ea este a unui prieten, care te-a contrazis în multe rânduri, dar să ştii c'a fost mai corectă decât a celor ce ţi-au tolerat totul, îndoindu-şi spinarea în semn de supunere, – un obicei străin, pe care legionarul îl condamnă. În Mişcarea Legionară, ce-ai lăsat-o în voia întâmplării, interpretând cu toată bunăvoinţa textul circulării di 28 Oct. 1953, există adânci frământări şi mari desamăgiri; unele ce durează de mai mulţi ani, altele de dată mai recentă, întemeiate pe argumente ce nu pot fi puse la îndoială. Există o stare de spirit dăunătoare, dezolantă, mustrătoare, căreia trebue să i se pună capăt. În acest ceas de mare criză, ai găsit cu cale să comunici că schimbi structura Mişcării, îţi alegi un sector de acţiune, părăsind toate celelalte domenii de lucru. Dar iată, că nici asta nu se poate, n'ai dreptul să faci orice, căci eşti Comandant al Mişcării; pentrucă ea, Mişcarea, nu suportă abuzuri. Ea vrea să fii corect şi prezent şi s'o ajuţi în acest **grav moment, pentru care porţi mare vină.** Sus, în jurul persoanei proprii, **ai organizat** cu calcul, perseverenţă şi scop **o camarilă** ce lucrează într'un anumit spirit, şi-ai **creat artificial un mit peste şi împotriva Mişcării Legionare**, pentru ca acest cuplu nenorocit şi anormal să acţioneze arbitrar şi dispreţuitor de legi, aspiraţii şi curate intenţii legionare, iar jos ai lăsat o masă împrăştiată în toate părţile, abătută şi tolerantă, pe cât din credinţă şi disciplină, pe atât din răbdare şi ruşine, care se sbate desnădăjduită de-a cunoaşte adevărul şi rostul ei propriu. Nimeni nu ţi-a sărit în spate – precum îmi scrii –, dimpotrivă, altceva s'ar putea spune: prin ce-ai provocat, **ai adus Mişcării atâta rău, cât n'a putut să-l facă nimeni, în anii din urmă.** E o greşală să afirmi un asemenea lucru. Gândeşte-te bine şi raţionează că reacţiunea ce s'a pornit de pretutindeni e un semn de sănătate morală ce ne avertizează pe toţi să revenim la linia cea dreaptă şi creştină, Linia Căpitanului. De ea trebue să ţii socoteală. E ceasul suprem. Judecă-te mai întâi singur, mai ales dn poziţia care o ai; fii *"omul judecător în propria sa cauză, drept şi sever cu sine însuşi"*. Situaţia este aşa de gravă, încât eu, după o lungă meditare a acesteia, m'am hotărît să-ţi atrag atenţia că e momentul când trebue salvată Mişcarea, dacă vrem ca ca să mai aibă eficacitate şi valabilitate. **Mişcarea nu constă în voinţa unei singure persoane**, şeful ei,

care trebue să fie expresia stării de conştiinţă a comunităţii intregi, şi nici forţa **prietenilor, cari te ajută să rămâi incărcat cu greşeli şi păcat. Mişcarea este un mănunchi de valori spirituale,** este o stare de spirit, care anticipează o lume nouă, ieşită dintr'o prefacere lăuntrică a sufletului omenesc. *"Există o manifestare politică a Mişcării Legionare, şi o manifestare culturală, şi una socială şi alta morală"* cum spune Puiu Gârcineanu. Toate acestea, şi câte mai sunt, rămân unite intreolaltă printr'o mare taină, care pune in acţiune puterile latente ale legionarilor **la lumina zilei şi nu in subterană,** aşa cum vrei să procedezi, judecând după atitudinea din urmă. Mişcarea nu este şi n'a fost din capul locului **clandestină şi conspirativă. Aceste atribute i le-au dat** duşmanii. A fost nevoie de zbucium, de suferinţă şi de jertfă multă, ca să iasă de sub acuza incompatibilă cu spiritul ce o animă. Deci nu inţeleg ca Mişcarea să-şi intrerupă activităţile prin suspendare sau regenerare; ci acestea trebuesc complectate şi amplificate in conformitate cu cerinţa timpului, eliminând orice impediment sau anormalitate.

De aceea imi ingădui ca in faţa dezastrului ce-l privim cu durere şi nelinişte să-ţi pun câteva intrebări: Ce măsuri ai luat pentru indreptarea situaţiei? Când şi unde ai convocat pe cei care răspund ca Mişcarea să nu alunece pe panta compromisurilor, a disperării şi a revoltei fireşti? Cine face parte din acel Consiliu, pe care-l consulţi la vreme de nevoe sau la grea incercare? În ce fel răspund legionarii care greşesc faţă de Mişcare **incepând** cu Şeful ei? Ce sancţiuni s'au aplicat celor vinovaţi – după judecarea fiecăruia –, care au contribuit la compromiterea şi degradarea ei; şi **cum ai inţeles să-ţi rezolvi vinovăţia proprie?**

Există o circulară a Căpitanului din anul 1935, sub titlul *"pedeapsa legionară"* in care se spune: *"... voesc prin aceasta să fac cunoscut tuturor legionarilor educaţia in sensul de a şti, atunci când greşesc sau se abat de la linia legionară, când primesc o pedeapsă; suntem cu toţii pierduţi atunci când inchidem ochii la greşelile legionarilor, pentru că ne sfărmăm linia de viaţă legionară, legile noastre, in virtutea cărora trăim ca legionari in lume. Vom scoate insă noi legionarii un alt om, pe care-l vom opune omului laş, omului vechi şi care zice: "răspund!"*.

Răspunde deci, **Domnule Comandant,** in acest moment al istoriei legionare, te rog eu şi aşteaptă o lume intreagă : pentru ca să se indeplinească voia Căpitanului şi să se adeverească cuvântul lui; pentru ca să se menţină şi să se desăvârşească unirea; pentru ca să ne regăsim liniştea şi echilibrul inlăuntru, şi să câştigăm prestigiu in afară; ca să dispară vrajba din mijlocul nostru şi să ne întindem mâna frăţeşte ca pe vremuri; ca insinuarea şi intriga să nu fie arme de războire intre noi şi dincolo de marginea noastră; ca pizma, ambiţia deşartă şi viclenia politicianistă să nu ne mai deformeze sufletele; pentru ca virtutea cu deprinderea voinţei pentru bine, adevăr şi frumos să ne incălzească din nou inima şi să ne lumineze mintea cuprinzătoare de gânduri

mari şi desinteresate; pentru ca Legiunea să prospereze după normele etice de viaţă legionară, stabilite de Căpitan dintru inceput. Legiunea trebue să rămână farul luminos, văzut şi cunoscut de toţi, şi după care să se orienteze Neamul intreg, in marile cumpeni care il incearcă; dispariţia ei şi intunericul il vor toţi piraţii de ieri, de azi şi de mâine. Legiunea este şi rămâne Şcoală fără intrerupere, iar scopul acesteia este să formeze zi de zi un om nou pentru o Românie nouă. Această Şcoală trebue să funcţioneze în spiritul şi după invăţătura fundatorului şi'n cursul vremii să urmărească toate manifestările binelui şi vrăjmăşiile răului, adaptându-se situaţiei, fără să-şi strice legea sau să-şi renege misiunea, care sunt eterne. Această Şcoală, ce s'a născut din Nevoia neamului, stă permanent in serviciul lui; şi acei care il servesc sunt preoţii, care privesc invierea lui cu ochii, cu mintea, inima şi cunoştinţa invăţăturilor din trecut; căci ei ne-au arătat cu fapta şi cu cuvântul calea viitorului şi insemnătatea jertfei.

Ca încheiere a acestor puţine consideraţii, pentru acest moment greu, cred **că este nevoie să tragi consecinţele** situaţiei generale din Mişcarea Legionară, lăsând ca cei indicaţi de opinia răspunzătoare, să oprească **actuala stare in descompunere,** să structureze diformitatea prezentă, să avizeze asupra conducerii şi să procedeze la refacerea unităţii, – adică să restabilească ordinea normală. Personal îţi mărturisesc cu multă mâhnire că **nu te mai pot urma in condiţiile ce le-ai creat.** Mulţumesc pentru toată atenţia ce-ai avut-o prin ani faţă de mine. N'am fost străin şi n'am rămas indiferent la nici un fel de atitudine în raporturile dintre noi. Ţi-am dat tot respectul in calitatea de Comandant al Mişcării Legionare, ce ai deţinut-o. Te-am apărat de multe ori, şi când ai ştiut şi când n'ai ştiut, având conştiinţa că apăr Legiunea, dar acelaş lucru l-am simţit şi atunci când am refuzat s'o fac; cu atât mai mult astăzi, când pe calea ce-o urmez de un sfert de veac şi chiar mai înainte, continui să-mi port crucea mai departe in acelaş scop, cu acelaş obiectiv şi cu totul dezinteresat. Nu-mi reproşez nimic şi n'am nici o părere de rău pentru atitudinea mea din trecut şi prezent. Am conştiinţa impăcată că dorinţa de bine nu m'a părăsit niciodată. Mă rog lui Dumnezeu ca să nu mi-o incerce nici pe viitor cu mustrări chinuitoare, de-a nu fi prezent in serviciul Legiunii şi Neamului. Aşa am socotit să-mi păstrez raportul de subordonat ce l-am avut până in acest ceas dureros, când ţi-am spus ce am pe inimă. Cred că ne-am înţeles, pentru că legea după care mă conduc e să contribui până la sfârşitul zilelor mele la tăria şi înălţarea Mişcării Legionare, ceea ce consider că este însăşi raţiunea mea de a fi.

Trăiască Legiunea şi Căpitanul!

Vasile Iasinschi,
(Madrid, 18 Ian. 1954).

Lămuriri suplimentare.

În noembrie 1949, fiind la Stuttgart, ... primesc o scrisoare dela Nicolae Popa, care mi-a sosit la Madrid. Aici pentru prima dată aflu de păcatul săvârşit de H.S. care consta în pângărirea casei unui camarad, în timp ce acesta muncea noaptea, ca să câştige şi să hrănească pe cel adăpostit la el. Pe acea vreme acela era şeful Mişcării Legionare şi a continuat să rămână atâţia ani după consumarea unei fapte urâte.

În sufletul meu s'a făcut noapte neagră, gândindu-mă la tot ce va urma.

Prin scrisoare eram rugat să intervin pentru rezolvarea cazului.

Ajuns la Paris, în drum spre Madrid, m'am întâlnit cu L. Sturza, care plin de revoltă şi indignare mi-a povestit desamăgirea lui ... şi că datoria noastră, a lui şi a mea, este să intervenim pe lângă cel vinovat, ca să dea socoteală de ce făcuse şi să rezolve liniştea unui camarad batjocorit. Amândoi aveam această procură camaraderească şi prietenească. L. Sturza fiindu-i în plus unchiu. O lună am umblat ca un nebun să-l întâlnesc pe H.S. între patru ochi şi să-i comunic un mandat ce-l aveam, pe baza căruia să discutăm şi apoi toţi trei să ne adunăm, ca să găsim soluţia. N'a fost posibil.

În penultima zi, înainte de plecarea mea, şi numai la cererea mea insistentă şi categorică făcută prin Creţu, a apărut pe un trotuar în amurg de seară - liber pentru câteva minute - să stea de vorbă cu mine.

Necăjit, îndurerat, revoltat l-am întrebat pe un ton liniştit, corect şi blând, ce facem cu nenorocirea ce i s'a întâmplat şi când am putea să ne adunăm, să discutăm. (Pe mine mă chinuia Legiunea). Răspunsul n'a întârziat şi cred că era pregătit, deoarece ştia că am să-i pun această întrebare.

"**Nu mă interesează**".

Am mers alăturea câtva timp, 3-4 minute, şi nici o vorbă n'a mai scos. Şi-a luat rămas bun şi s'a întors la Creţu, care-l aştepta la o distanţă oarecare.

Am rămas în drum, uluit de atâta neruşinare, lipsă de onoare şi răspundere.

I-am comunicat a doua zi lui Sturza, care mai înainte, în repetate rânduri n'a reuşit să-l determine la repararea ruşinei ce-o făptuise.

Am aşteptat şi am fost de bună credinţă că remuşcări ulterioare îl vor îndemna să nu lase ca şef al Mişcării, să se ajungă la publicitatea cazului.

Dela Madrid am răspuns celor doi camarazi din Argentina rândurile ce sunt la dosar.

Mi-a scris Ovidiu Găină, care a încercat să nege, susţinând că fostul Comandant n'are nici un amestec. Acestuia i-am spus să nu se facă de râs când cel în cauză a recunoscut în faţa lui Sturza, aşa după cum rezultă din scrisoarea acestuia către ..., care este la dosar, după cum n'a negat nici în faţa mea.

Atât. Până astă vară n'am ştiut nimic. Nu m'am interesat; şi dacă mă gândeam uneori cu groază la cazul în sine, ideca, că s'a rezolvit, îmi uşura greutatea ce-mi apăsa pe suflet.

9 Februarie, 1954

ss. Vasile Iasinschi

P.S.: H.S. recunoaşte fapta comisă şi continuă să batjocorească Mişcarea.

PENTRU REFACEREA MIŞCĂRII LEGIONARE

Hotărîrea de la MAJADAHONDA

Noembrie, 1954.

HOTĂRÎRE : Delegaţii legionarilor din exil, convocaţi la Adunarea ad hoc la Erding (Germania), în zilele de 1-8 August a. c.; luând în considerare criza de conducere, în care de ani de zile se sbate Mişcarea Legionară, au horărît să confere sarcina conducerii unui consiliu de trei, compus din d-nii : Comandant al Bunei Vestiri şi fondator al Mişcării Ilie GÂRNEAŢĂ, şi comandanţii legionari Vasile IASINSCHI şi Constantin PAPANACE, cu misiunea de a lua toate măsurile pe care le vor crede necesare pentru refacerea Mişcării pe linia Căpitanului, punerea în funcţie a Senatului Legionar ca organ deliberativ, sancţionarea abaterilor fostului comandant al Mişcării, d-l Horia Sima, de la morala şi spiritualitatea legionară, restabilirea armoniei între Românii cu dragoste de neam, spre a potenţia lupta pentru apărarea intereselor româneşti în străinătate, eliberarea şi reconstruirea Ţării. Ţinând seamă de această decizie, precum şi de indicaţiile rezultate din consfătuirile avute cu legionarii din diferite ţări, înainte şi după adunarea de la Erding, se hotărăşte :

1. Infiinţarea **CONSILIULUI CONDUCĂTOR AL MIŞCĂRII LEGIONARE** format din cei trei Comandanţi Legionari desemnaţi mai sus. În grup constituit, ei preiau şi exercită comanda Mişcării până când, împreună cu legionarii din Ţară, se va putea rezolva în mod integral problema conducerii. Consiliul va fi prezidat de dl Comandant al Bunei Vestiri Ilie GARNEAŢĂ, ca cel mai mare şi vechi în grad, în spiritul lui *"primus inter pares"*.

2. Până la statuarea şi organizarea Senatului Legionar ca organ deliberativ, se pune în funcţie CONSILIUL LEGIUNII, cu scopul de a discuta şi da direcţii în mare Mişcării Legionare. Toţi Comandanţii Bunei Vestiri şi Comandanţii Legionari făcuţi de Căpitan şi rămaşi fideli principiilor sale, fac parte de drept din Consiliul Legiunii. Deasemenea fac parte de drept, pe toată durata funcţiei lor, toţi acei care îndeplinesc funcţii importante în Mişcare, ca secretar, casier, şefi de ţări şi alte funcţii pe care Consiliul Conducător le va aprecia de acelaş rang. În acest Consiliu vor intra prin cooptare şi elemente cu prestigiu din toate categoriile sociale, care au dat dovada credinţei şi a constanţei.

3. Principiile de organizare fixate de Căpitan rămân valabile. Aplicarea lor se va face ţinând seamă de condiţiile specifice ale fiecărei ţări din emigraţie şi conformându-se legilor în vigoare.

4. Consiliul Conducător îşi insuşeşte rezoluţia adoptată de Adunarea de la Erding în legătură cu abaterile fostului Comandant al Mişcării, d-l Horia Sima,

de la morala şi spiritualitatea legionară. În consecinţă, consideră pe acesta decăzut din orice funcţie în cadrul Mişcării şi deci fără drept de a vorbi in numele ei. Un Juriu de Onoare va judeca cu riguroasă obiectivitate faptele incriminate, dând celui în cauză posibilitatea de a se apăra şi eventual să se reabiliteze prin abnegaţie şi spiritul de jertfă pe care le va dovedi în viitor în interesul Mişcării Legionare.

5. Din respect pentru suferinţa şi lupta ce mai bine de un deceniu o duc camarazii din Ţară, Consiliul Conducător suspendă orice avansări în grad pentru legionarii din exil. În acest spirit vor fi reconsiderate şi gradele conferite în toată perioada exilului. Legile pentru selecţionarea elitei, fixate de Căpitan în jurământul Moţa-Marin, vor fi aplicate cu obiectivitate, pentru inlăturarea criteriilor lăturalnice şi consacrarea meritelor reale.

6. Pentru o mai bună încadrare în ordinea democratică, Consiliul Conducător îşi propune să pună în studiu reorganizarea partidului "Totul pentru Ţară", menit de Căpitan să fie expresia politică a Mişcării Legionare care este, în primul rând, o şcoală de educaţie spirituală a Naţiunii Române. La momentul oportun se va convoca un congres general spre a statua în acest sens.

7. Măsurile de organizare enunţate mai sus sunt luate mai mult în raport cu situaţia legionarilor din exil. Ele vor putea fi revizuite sau completate când se va putea delibera şi cu camarazii de sub jugul comunist, se va adopta organizarea cea mai potrivită pentru promovarea idealurilor legionare de libertate, dreptate, omenie românească şi spiritualitate creştină.

Consiliul Conducător al Mişcării Legionare

Ilie Gârneaţă
Vasile Iasinschi
Constantin Papanace

Majadahonda, 6 Noembrie 1954.

Scrisoarea adresată legionarilor din exil de D-nii Comandanţi ai Consiliului Legiunii după hotărârea de la Majadahonda.

Dragi camarazi,

De la Majadahonda, de la locul sfinţit cu sângele lui Moţa şi Marin în luptă cu Antîcrist, vă trimitem gândul şi hotărîrea noastră. Am întârziat cu această hotărîre spre a lăsa timp de lămurire tuturor. Astăzi, de ziua Sfântului Arhanghel Mihail, patronul Legiunii, păşim cu încredere pe drumul regăsirii şi unităţii legionare. Să vie toţi cei care cred în principiile luminoase ale Căpitanului.

Luând această primă hotărîre, ţinem să precizăm că nu ne-am considerat şi nu ne considerăm infailibili. În trista perioadă ce a urmat asasinării

Căpitanului, am greşit şi noi faţă de Mişcare, când nu am reacţionat dintr'un început, cu toată energia, pentru a înfrânge unele devieri ale fostului comandant al Mişcării H. Sima. Am crezut că sunt lucruri trecătoare, care prin persuasiune făcută din interior, se vor putea îndrepta, menţinând unitatea Mişcării. Buna noastră credinţă însă a fost înşelată de acela pe care l-am considerat că este chemat să vegheze la respectarea legilor în virtutea cărora trăim ca legionari în lume. Speranţa noastră de îndreptare a fost spulberată. A dărâmat unitatea Mişcării. Faptele sale din ultimul timp au arătat limpede că acest om n'a crezut în principiile morale ale Mişcării Legionare. Toţi am fost induşi în eroare. Incriminările şi decriminările devin fără rost. Să privim înainte.

Grija noastră de a salva unitatea Mişcării poate constitui o circumstanţă atenuantă. Ea însă nu ne împacă conştiinţa. Am acceptat sarcina grea de refacere a Mişcării nu din pofta de mărire, ci ca o imperioasă datorie. Gândul nostru călăuzitor este de a readuce Mişcarea la rosturile fixate de Căpitan şi să apărăm patrimoniul ei spiritual aşa cum ne-am legat prin jurământul gradelor legionare. Vrem să o transmitem generaţiilor mai tinere întreagă şi nedeformată pentru ca ele, la rândul lor, simţind mai bine chemările noilor timpuri, să o ducă pe culmile de glorie visate de toţi martirii noştri. Vrem ca jertfele legionare să fie fecunde pentru Neamul Românesc şi credinţa creştină. Căci *"n'au murit unii pentru ca să slujească poftelor de îmbogăţire, de viaţă comodă şi desfrânare a altora"*. Vrem să apărăm *"întreaga Mişcare Legionară ca să nu alunece pe căi de afaceri, de lux, de trai bun, de imoralitate, de satisfacţie a ambiţiilor personale sau poftelor de mărire omenească"*. (Jurământul gradelor legionare, C.Ş.C., pg. 133). Vrem să refacem climatul moral în care să crească adevărata elită legionară. Să onorăm jertfele trecute; să chezăşuim ca cele viitoare să nu fie zadarnice.

In aceste vremuri de răscruce, când neamul nostru luptă cu moartea, un mare sentiment de răspundere trebue să ne stăpânească pe toţi. Să nu ne amăgim cu agitaţii sterile pornite din calcule meschine. Să ne coordonăm preocupările noastre în funcţie de marile ţeluri naţionale. Să păşim cu stăruinţă pe drumul întremării noastre sufleteşti. Dogma legionară ne spune că înainte de a vedea greşelile altora, să îndreptăm pe ale noastre. Să fim mai severi cu noi înşine decât cu alţii. Trebue să asanăm atmosfera din Mişcare. Să eliminăm miasmele infiltrate după moartea Căpitanului, spre a putea da un sens pozitiv eforturilor întregii emigraţii pentru promovarea intereselor româneşti în străinătate şi scoaterea neamului nostru din ghiarele celor fără Dumnezeu.

Nu trebue să uităm că, prin suflul ei creştin, Mişcarea Legionară constitue un antidot eficace contra materalismului comunist care ameninţă să înăbuşe valorile spiritului. Să fim conştienţi de acest lucru. De la credinţa noastră se pot inspira toţi aceia care sunt dornici de adevărata libertate. Semne, în această privinţă, nu lipsesc. Totul depinde de noi. Să facem ca prin ţinuta noastră impecabilă, în toate împrejurările - aşa cum a dorit-o Căpitanul - să fim purtătorii demni ai acestei sfinte credinţe. Prin dragoste românească să întindem

punţi de înţelegere sufletească spre toate inimile româneşti, doritce de luptă pentru eliberarea Ţării. Prin dragoste creştină să ne apropiem de celelalte popoare care luptă împotriva lui Anticrist. Poporul român nu nutreşte gânduri duşmănoase faţă de nimeni. *"Este, poate, singurul popor din lume care n'a cunoscut păcatul robirii, încălcării, sau nedreptăţirii altor popoare"* (P.L. pg 287).

Forţele răului vor căuta să zădărnicească însănătoşirea morală a Mişcării şi a întregului neam românesc. *"Căzăturile morale"* vor fi menţinute la suprafaţă pentru a-şi continua opera destructivă. Noi însă le cunoaştem. Experienţa să ne servească în viitor. Să nu ne abatem de la drumul trasat de Căpitan. Să respectăm *"legile în virtutea cărora trăim ca legionari în lume"* (Circulări). Să credem cu tărie în puterea Binelui. Să luptăm cu mijloace loiale, aşa cum ne-a învăţat Căpitanul, pentru o lume mai dreaptă şi mai bună. Numai aşa se va putea ajunge la adevărata *"pace şi bunăînvoire între oameni"*.

La fapte, pentru refacerea Mişcării! Este nevoe de efortul tuturor. La luptă, pentru eliberarea Neamului nostru şi salvarea civilizaţiei creştine! Sfântul Arhanghel să ne aibă în pază, Dumnezeu să ne ajute.

CONSILIUL CONDUCĂTOR AL MIŞCĂRII LEGIONARE
Ilie Gârneaţă
Vasile Iasinschi
Majadahonda, 8 Noembrie, 1954 Constantin Papanace

GHEORGHE RACOVEANU

Scriitorul şi jurnalistul Gheorghe Racoveanu (1900–1967) a fost unul din cei mai apropiaţi discipoli ai profesorului şi gânditorului Nae Ionescu, care a jucat un rol însemnat în viaţa culturală românească dintre cele două războaie. Împreună cu el a fundat şi redactat revista teologică *Predania* şi a colaborat la ziarul acestuia *Cuvântul*. Fără a fi încadrat personal în Mişcarea Legionară, a împărtăşit cu legionarii prigoanele şi amărăciunea exilului.

"Pe Corneliu Codreanu, eu l-am auzit odată declarând că "se va da afară din Legiune pe el însuşi", dacă el, Căpitanul, va călca o anumită lege morală impusă de el Legiunii lui".

Extras din *Mişcarea Legionară şi Biserica*, cap. VI "Stil Legionar", pag. 31 Ed. Armatolii – Roma 1973.

...Consideraţiile acestea sunt valabile pentru toată perioada de timp 1927–1938; pentru timpul în care Corneliu Codreanu întemeietorul Legiunii şi-a putut continua opera şi a putut supraveghia lucrările colaboratorilor săi. Din

anul 1938, înainte chiar de sugrumarea lui în închisoare (29–30 Noembrie 1938) – Legiunea şi-a mers drumul fără controlul său; a stat sub alte directive, sub alt control, uneori fără nici un control. De aceea, tot ce s'a clădit dela 1938 încoace – acţiuni, atitudini, teorii – trebue supus unei operaţii de *verificare*, spre a se vedea dacă ce s'a clădit după dispariţia întemeietorului s'a clădit conform planului hotărît de el, în stilul voit de el.

Tot ce s'a făcut după 1938 – toate acţiunile, toate dispoziţiile, toate teoriile – trebue, aşa dară supuse unei operaţii de verificare. Dreptarul adevărului în Legiune fiind *concordanţa* cu esenţialul, cu permanentul legionar, operaţia de confruntare este posibilă. Când legea legionară *"Luptă şi nu fii niciodată mişel... decât să învingi printr'o infamie mai bine să cazi, luptând, pe drumul onoarei"* (Cărt.) ar fi înlocuită cu deviza *"învinge prin orice mijloc, oricât de abominabil"*, atunci ne-am afla într'un caz de *denaturare*. Şi aceastǎ denaturare trebue respinsă hotărît. Când întemeietorul cere ca *legionarul să fie om de cuvânt* (Cărt.); sau când spune că *legionarul nu cunoaşte tragerea pe sfoară a altui om* (Cărt.), acestea sunt norme care nu mai pot fi infirmate de urmaşii la conducerea Legiunii. Când Corneliu Codreanu afirmă că ideia fundamentală de la care porneşte Legiunea este *omul*, nu *programul politic* (Pentru Legionari); când el spune că Legiunea va birui numai cu desăvârşirea unui proces de conştiinţă la poporul român; numai când *acest proces de conştiinţă va cuprinde majoritatea poporului şi va da roade* (Circulări), a voi să ajungi la conducerea ţării, cu orice preţ – chiar cu preţul loviturii de stat – ca apoi *să impui* procesul de conştiinţă de care e vorba, înseamnează a aşeza carul înaintea boilor. Iară a practica convingerea că *"misticismul"* legionar, credinţa în învierea lui Cristos şi credinţa în *"învierea neamurilor"* sunt "plumb în aripile Legiunii", înseamnează a dovedi că n'ai înţeles nimic din rodnicia unei credinţe care constitue actul de nobleţă a poporului român creştin.

Catalogul semnelor *creşterilor false* în sânul Legiuniii şi catalogul *falselor formulări* ale creşterii normale, poate fi continuat. Aici am indicat doar calea de urmat în întocmirea lui.

Prof. Ing. Ion PROTOPOPESCU (1890–1966), Senator Legionar

Textul acesta este extras dintr'un document prea puţin cunoscut, *Catehism Legionar*, o broşură de 68 de pagini, publicată în 1976 în Editura Armatolii.

Pag. 38 : Ţinuta legionară trebue să fie aşa fel, încât să se nască zicala : "Se poartă frumos ca un legionar", întocmai cum spunea Căpitanul despre omul corect.

În directă legătură cu ţinuta, şi marcând în mod deosebit un resort de viaţă interioară, este **moralitatea**.

Acest criteriu, in înţelegerea legionară, nu inseamnă numai respectarea unui anume cod convenţional in care fundamentul este mai mult discreţia decât moralitatea. Aceasta ar inclina spre făţămicie. Înţelesul legionar al acestui criteriu este trăirea permanentă in stare de moralitate.

Legionarul are camarazi şi camarade. Legionarul işi iubeşte pe camarazi şi pe camarade fără promiscuitate şi fără ascunzişuri de gândire. Ei sunt fraţii şi surorile sale. Şi după cum pe fraţi şi pe surori nu-i indemni şi nu-i laşi să cadă in păcat, tot aşa legionarul, in afară de moralitatea lui personală, ţine să afirme prin relaţiile pe care şi le alege această trăsătură de ţinută.

Imoralitatea sau amoralitatea nu se lăţesc decât in măsura in care oamenii morali acoper aceste păcate.

Desigur, nu trebue confundată atitudinea morală cu atitudinea de *moralist*. Acesta din urmă miroase a reclamă şi uneori chiar a farsă. Moralistul de multe ori e un simplu *bârfitor*, pe când omul moral este un om superior pe linia de trăire colectivă.

Moralitatea se raportă la o serie intreagă de domenii de viaţă. Un om moral trebue să fie corect in toate raporturile lui cu oamenii, trebue să fie cinstit şi mai cu seamă cinstit sufleteşte. Amintiţi-vă de cazul lui N. Iorga şi comerţul legionar şi de circulara dată, cu acest prilej, de Căpitan.

Necinstea sufletească se apropie de venalitate şi este soră cu trădarea.

Morala legionară nu acceptă subtilităţi. Nu există două morale : una pentru cei slabi şi alta pentru cei tari. Nu există o morală a indivizilor şi o morală a colectivităţilor, aşa cum deseori se enunţă. Popoarele, ca şi inşii, trebue să fie intodeauna pe linia morală. Dacă nu este ingăduit ca un om să impilceze pe un alt om, tot aşa nu e ingăduit ca un popor să exploateze sau să impilceze alt popor.

Morala legionară este morala creştină. Din morala creştină işi trage esenţa viaţa legionară.

Prof. Univ. DIMITRIE GĂZDARU
Responsabilitatea lui H.SIMA la asasinarea Căpitanului,
extras din *Pământul Strămoşesc*, Nr.4, 1977-78, pag. 69-71.

[...] În timp ce, în a doua jumătate a anului 1938, Căpitanul se găsea condamnat şi încarcerat la Râmnicul Sărat, impreună cu statul său major, cu Nicadorii şi Decemvirii, Horia Sima avea in mână firele conducerii Legiunii libere, pentru condiţia lui de grad mai puţin urmărit de poliţie. Consemnul era să se păstreze o totală linişte, pentru a nu se da pretext la inăsprirea prigoanei şi la periclitarea vieţii Căpitanului şi a elitei legionare. Se alcătuise un comandament de emergenţă. În acest comandament se petrece un lucru extrem de straniu care abia acum iese la iveală: Horia Sima stabileşte o legătură absolut secretă cu persecutorii noştri şi anume cu Mihai Moruzov, şeful Serviciului Secret de Informaţii, instrument intim al lui Carol II. Nu o comunică nimănuia dintre camarazii din Comandamentul de emergenţă, ci o păstrează şi o utilizează fără chiar să o comunice Căpitanului şi celor inchişi la Râmnicul Sărat. Această legătură intrase in funcţie cu cel puţin două luni inainte de asasinarea Căpitanului. [...] În Septembrie 1938 - accentuez: cu două luni inainte de asasinarea Căpitanului - intovărăşit de Biriş, H. S. are o intâlnire cu Moruzov in Grădina Botanică. Întâlnirea era conspirativă.. Chiar numele ce-şi luase Moruzov era conspirativ. I se zicea *Inginerul*. Biriş le făcea siguranţa mergând in urma lor. La un moment dat Biriş surprinde indemnul dat de Moruzov lui Sima: "Trebue să acţionezi". Acest indemn urmărea două scopuri:

1. Sima să se agite ca să dovedească Regelui şi opiniei publice că Legiunea viază şi că el e demn să fie urmaşul lui Codreanu.
2. La moştenirea comenzii, fireşte, nu se putea ajunge decât prin dispariţia titularului, prin asasinarea Căpitanului. ....

Şi, in adevăr, H. S. a organizat exact in această vreme o serie de atentate teroriste fără să ţină seama de avertismentele celorlalţi membri din Comadamentul de emergemţă şi nici chiar de admonestările pe care i le trimiteau, dela Râmnicul Sărat, Căpitanul sau Inginerul Clime. Sunt foarte interesante şi juste consideraţiile pe care le face C. Papanace asupra acestei chestiuni in prezentul volum al *Pământului Strămoşesc*. La fel de sugestive sunt insemnările inedite ale Inginerului Virgil Ionescu referitoare la aceeaşi epocă. Astfel, la p. 201 din volumul manuscris, găsim :

"Toţi vizitanţii ne-au confirmat că in ţară erau agitaţii sterile şi fără rost, mai ales in Bucovina şi Ardeal unde conducerea lui Sima găsea mai multă ascultare".

Cu ocazia vizitei avocatului Horia Cosmovici la închisoare şi prin mijlocirea acestuia, Clime i-a repetat lui Sima ordinele de linişte precum şi ştirea că nerespectarea acelor ordine îl supărau foarte tare pe Căpitan. Clime a avut făgăduiala lui Cosmovici că-i va repeta lui Sima indicaţiile Căpitanului, dar după aceasta - enigmă! - Cosmovici n'a mai obţinut permisul să-i viziteze pe cei închişi. Cred că nu-i exclusă o intervenţie negativă a lui Sima pe lângă Moruzav.

Prin Octombrie sau Noembrie 1938, Căpitanul a reuşit să trimită un ordin scris în sensul ca legionarii din lagăre să semneze declaraţiile cerute de autorităţi spre a se grăbi eliberarea lor. Ordinul a ajuns in mâna lui Sima prin intermediul ultim al soţiei Căpitanului. Sima l-a nesocotit şi pe acesta. Reflectează Virgil Ionescu, p. 212:

"[Legionarii] care auziseră pe căi proprii de existenţa unui asemenea ordin au dat declaraţii şi mai toţi au fost eliberaţi. Ceilalţi, neavând precizuni palpabile, sau influenţaţi de insinuările lui Stoicănescu, devotat lui Sima, n'au vrut să dea declaraţii şi consecinţa pentru mulţi a fost moartea! Nu insă şi pentru Stoicănescu!

"Analizând cazul logic, Sima era singurul căruia nu-i putea conveni executarea ordinului de a se da declaraţii. El ştia prea bine că eventuala eliberare din lagăre a Comandanţilor Bunei Vestiri ca şi a celor cel puţin 5-6 Comandanţi legionari, cu mai multe şi notorii drepturi de a comanda decât el, l-ar fi obligat să renunţe la conducerea care, şi aşa, nu-i era decât provizorie, iar în urmare ar fi trebuit să se incadreze sub directivele altora!

"De aceea, atunci şi mai apoi, de câte ori a putut, a torpilat orice incercare a cuiva să se ridice. Pe această linie de gândire: "Cum să facă să rămână şef?", trebuia să piară Căpitanul şi cât mai multe căpetenii legionare, din cele recunoscute, iubite şi ascultate. Planul, cu tot diavolescul conţinut, a fost infăptuit! Nevrednicia, incapacitatea ca şi imoralitatea insului au rămas in grija viitorului să le verifice şi să le dovedească".

Şi Căpitanul a pierit. Asasinilor li se oferise la timp un extraordinar pretext de către H. S. prin organizarea atentatului dela Cluj contra Profesorului Ştefănescu-Goangă. Se va mai putea indoi cineva, de acum inainte, că Sima n'a contribuit la perpetrarea acestei fioroase crime contre destinelor Neamului Românesc?

Combinaţiile dintre Sima şi Moruzov n'au incetat odată cu suprimarea Căpitanului. Moruzov şi Carol II au continuat să manevreze ambiţiile lui Sima, promovându-l şef al Mişcării decapitate. Totodată a fost curăţat terenul politic de eventuali contracandidaţi ai lui Sima. La 11 Ianuarie 1939 este arestat şeful organizaţiei "Răzleţi"; la 24 Ianuarie se descoperă aruncătoarele de flăcări şi este arestat, apoi strangulat, Locotenentul chimist N. Dumitrescu inventatorul acestei arme; la 26 Ianuarie, in fine, este asasinat Profesorul Vasile Cristescu.

Din relatările lui Biriş, mai rezultă că pe urmele lui se afla Inspectorul dela Poliţie Parizianu şi îl sfătueşte, pe Sima, să se refugieze în Germania. Moruzov îi şi trimite, prin Biriş, un plic cu o sumă de bani. H. S. ajunge în Germania la 4 Febr. 1939. Nu-i spune nici o vorbuliţă lui C. Papanace şi-i incredinţează lui Vârfureanu toate legăturile cu lumea legionară. Episodul Vârfureanu trebue analizat aparte pentrucă şi el conţine violente bănueli în ce proveşte trădarea lui Sima.

ION FLEŞERIU

extras din volumul *Mlaştina Desnădejdei*

[...] În vara anului 1951 primim dispoziţii pentru deplasare spre Spania.

În preajma plecării am fost chemat de H. Sima. Mă aşteptam să mi se spună care este rostul meu in această deplasare. Nimic in această privinţă. Mi-a atras doar atenţia asupra legionarilor de-acolo spunându-mi cam cât se poate conta pe fiecare in parte. Câtă perfidie! Mai ales din partea unui Şef. Mi-a spus apoi că Dl Iasinschi nu mă prea vede cu ochi buni şi că deci să mă ţin cam la distanţă de Dsa, insă fără a neglija să arăt o totală subordonare. îndemnuri nedemne date unui ostaş cu privire la Locotenentul Comandant al Mişcării Legionare.

Aceste vorbe ale lui H. Sima mi-au fost ca nişte piroane infipte in inimă. Această atitudine nedemnă de ... vezi ... ştii... bagă de seamă ... m'a uimit, neliniştit şi indignat. A strecurat in sufletul meu, cum făcea cu toţi dealtfel şi cu fiecare in parte, îndoiala şi neincrederea intr'un camarad. Perfidia consta în faptul că nu preciza nimic pentrucа să ştiu de ce este vorba, ci lăsa să se înţeleagă că primul lui Sfetnic nu prezintă totală incredere. Îndoiala produsă, desigur era contra Dlui Iasinschi, fiindcă puteam cu şti de ce este vorba şi mai cu seamă, puteam eu pune la indoială îndrumările Şefului sau buna lui credinţă?

Cu această otravă strecurată in suflet am plecat spre Spania.

...La 3-XI-53, orele 18, dl Iasinschi mă chiamă telefonic să trec pe la dsa. Mă duc imediat. Îl găsesc foarte abătut. După câteva cuvinte de rigoare îmi spune "te-am chemat să-ţi spun că H. Sima are un copil cu Dna X.". În loc de orice răspuns m'au podidit lacrimile. Era reacţiunea pe care o aveam în faţa oricărei lovituri insuportabile pentru Mişcare.

Mai avusesem această reacţiune la moartea lui Moţa, Marin şi a Căpitanului. Atunci ne mureau Fondatorii dar ne lăsau o moştenire puternică, o moştenire consfinţită de onoarea celor morţi, o moştenire in plin marş, pe când acum H. Sima ne ucidea pe toţi printr'o faptă ruşinoasă, degradantă; omora increderi şi credinţi fără putinţa de apărare. El a dat Gărzii de Fier cea mai teribilă lovitură. *"O Mişcare nu moare niciodată din cauza duşmanilor dinafară. Ea moare din cauza duşmanilor dinlăuntru"* ne spune Căpitanul.

... Nici o forţă exterioară n'a fost în stare să rupă măcar o creangă din puternicul stejar al Mişcării Legionare. Nici Mihalache, nici Călinescu, nici Carol al II-lea; nimeni dintre cei mai teribili duşmani ai noştri, şi nici chiar forţele oculte n'au putut atinge unitatea Gărzii de Fier. A trebuit să vină el, duşmanul dinlăuntru, s'o ucidă, pentru ca odată mai mult să se dovedească spusele Căpitanului drept literă de Evanghelie.

...Şi m'am oprit în special asupra scrisorii lui Traian Borobaru adresată lui X prin care declara că este gata să ia asupra lui paternitatea copilului născut de Doamna X. M'am oprit asupra acestei scrisori pentrucă ea marchează cea mai josnică treaptă a imoralităţii. Nu se poate imagina că Şeful Mişcării poate ajunge în asemenea hal de decădere încât să consimtă ca un ostaş de-al lui să-l substitue într'o faptă atât de degradantă cu infamul scop de a se sustrage consecinţelor. Astfel voia H. Sima să rezolve o chestie de onoare. Printr'o altă mişelie.

Plec de la domnul Iasinschi. De moment nu mai aveam ce ne spune. Şi unul şi altul aveam nevoie să rămânem singuri. Mai apoi mă intrebam : ce s'ar putea face pentru a evita să ne ardă casa?... ce e de făcut pentru a evita desunirea, care se zărea venind. Pentru prima dată îmi dădeam seama că în contra duşmanilor dinlăuntru nu-i apărare.

Din convorbirile ulterioare cu domnul Iasinschi am constatat că dsa nu-l va mai urma pe H. Sima. La fel gândeam şi eu. Mă ingrozea insă desunirea in cadrul Mişcării. Speram incă să se rezolve chestia de către culpabil. Îmi dădui repede seama că plecarea domnului Iasinschi inseamnă sciziunea, deoarece nu toţi vedeau lucrurile la fel.

[...] Presimţirea mea se confirmă. În preajma Crăciunului 1953 primesc o scrisoare semnată de camarazii Victor Apostolescu, Popa Virgil şi Ţâlnaru Laurian, scrisoare adresată lui H. Sima declarându-i că nu-l mai recunosc ca şef, şi deci nu-l mai urmează. O scrisoare la locul ei, pentrucă unul este şef, şi deci recunoscut şi urmat numai cât timp răspunde virtuţilor omeneşti; câtă vreme este un model pentru toţi, in toate actele sale. Aşa ar fi trebuit să reacţioneze toţi legionarii, şi cu toţii să recunoască pe unul ca şef. Atitudinea celor trei camarazi nu mă preocupa. Ea era corectă.

[...] Primirea scrisorii dlui Iasinschi l-a făcut pe Sima să alerge spre Madrid, mai cu seamă că la Paris il spălase, vreme de două ore, doctorul Vasile Andrei, cu toate apele, aruncându-i in obraz murdăria ce se desprindea, pentru Mişcare, din nedemna-i faptă, cerându-i să se retragă de la conducerea Mişcării. La 25-I-54 am fost chemat in Jorge Juan, la sediu, de H. Sima. Erau prezenţi Puiu Traian şi Gheorghe Costea. I-am vorbit de discuţiile avute cu domnul Iasinschi cerându-i stăruitor să impiedece, cu orice preţ, schizma. Mai credeam, chiar, şi in acest ceas, că o scânteie de dragoste pentru Mişcare, tot va mai exista [...] că-şi va da seama că el nu mai poate sta in fruntea Gărzii de Fier; că se va ruşina văzând cum propriii lui ostaşi ii intorc spatele cerându-i să plece.

Nimic din toate acestea. Nici o remuşcare nu se schiţa... incercând s'o şteargă, ca pe o muscă, spunând "să trecem peste această chestiune". Plecările din front a atâtor soldaţi distinşi nu-i spuneau nimic. Nu avea nici măcar pudoarea să mărturisească: am greşit măi fraţilor! Ce credeţi că-i de făcut pentru indreptarea răului pe calea cea mai onorabilă?.

Grija lui era acuma menţinerea in jurul său a câţi mai putea. Pentru aceasta intrebuinţează mijlocul cel mai perfid şi nedemn: corupţia: "am să vă dau puteri mari", "bine că a plecat Domnul Iasinschi că mi-a făcut destule greutăţi până acuma" ... "nu mai văd posibilitatea de impăcare" ..." De ce a comunicat scrisoarea respectivă şi altora"... Victor Apostolescu, Ţâlnaru, Virgil Popa sunt doar nişte numere" ... **"Eu sunt o instituţie ... eu deci nu mă pot da la o parte"**. (s.n.)

Notă: Pentru a înţelege indignarea lui I. Fleşeriu pentru acţiunea lui Traian Borobaru, dăm alăturat trei texte referitoare la incercarea de rezolvare a problemei adulterului.

Scrisoarea Doamnei X, trimisă lui Horia Sima la inceputul anului 1949:

În ziua de 6 Noembrie 1948 am dat naştere unui copil al cărui aspect mi-a desvăluit imediat cruda realitate: incarnarea in trup şi suflet a păcatului nostru. Iluziile deşarte, lipsa de conştiinţă şi nădejdea mea de fiinţă slabă şi păcătoasă, care conta pe naşterea unui copil dela bărbatul său legitim pentru a putea inmormânta definitiv, fără mărturisire şi fără ispăşire, păcatul adulterului săvârşit, au fost spulberate implacabil de această replică a naturii pe care nu o prevăzusem în nebunia noastră. X (soţul n.n.) a primit cumplita lovitură din prima privire aruncată asupra copilului la căpătâiul meu din diminecaţa naşterii, lovitură căzută ca un trăznet intr'un moment culminant de fericire şi de emoţie omenească. Deabia la câteva zile, lăsându-mi un timp de linişte trupească, mi-a pus chestiunea de incredere. Cu toată intenţia mea necinstită de a-ţi asculta până la capăt dorinţa şi dispoziţiile de a nu divulga adevărul, bine inţeles că n'am mai putut nega.

În ce mă priveşte pe mine, acum totul s'a prăbuşit. Slabele mele circumstanţe atenuante, care ar fi existat in momentul faptei, s'au anulat şi ele prin tăinuirea indelungată a adevărului. Prinsă ruşinos de acest om, care faţă de mine a fost perfect în cinste şi dragoste şi pe care azi l-am desfiinţat, nu mai văd nici o ieşire. Nu am curajul, nici mintea, nici sufletul, şi nu ştiu incotro s'o apuc; doar de mi-ai indica tu calea.

Dar înaintea problemei mele trebue să ne intrebăm ce facem cu acest om trădat, în care am dărâmat cei doi stâlpi sprijinitori ai vieţii lui intregi: Familia şi Mişcarea? Ce facem cu fiinţa născută din păcat şi in care azi sau mâine vei fi recunoscut, nevinovată şi totuşi obligată să ducă povara blestemată a acestei triste origini? Şi ce faci tu cu o lume intreagă care crede în tine şi căreia nu-i vei putea ascunde la infinit o faptă care te coboară pe cea mai joasă treaptă omenească?

Reacţia şi dezaprobarea lui X faţă de mine şi de copil a fost mereu stăpânită şi umană, dovadă dând de o adevărată dragoste, pe care noi n'am avut-o decât în vorbe. Dar pe cât de mare-i este dezinteresarea, tot atât de adâncă-i este şi hotărîrea de a face să rodeacă invăţămintele acestui crud adevăr în folosul ideei de care este legat peste el şi peste oameni. De aceea primul lucru a fost să asigure păstrarea secretului şi evitarea scandalului catastrofal, continuând şi completând in faţa lumii comedia incepută de noi in faţa lui, cu simularea sinistră a tatălui şi soţului fericit. Aceasta până va putea să dea ochii cu tine, ca să-ţi dea şansa, dacă după greutatea faptei, agravată de premeditare şi perseverenţa în ea, mai ai în tine posibilitatea de a găsi şi a păşi la soluţia salvatoare şi demnă atât pentru Mişcare cât şi pentru tine şi copil, înainte de a fi prea târziu, când s'ar afla de către toţi. Pentru aceasta nu ţi s'a scris până acum, o scrisoare putând intodeauna fi interceptată.... În tot cazul, nu se poate rezolva aşa ceva prin delegaţie.

[...] Astfel ești pus acum în fața completei cunoștințe de cauză și, fiind încă liber și neforțat de penibila constrângere a unor eventuali terți, încearcă să te ridici la înălțimea răspunderii, și te rog în numele viitorului și al onoarei măcar, dacă nu se poate al fericirii celor loviți de marea greșală, să găsești și să hotărăști respectivele soluții indicate.

[La această scrisoare Horia Sima nu răspunde ci-l însărcinează pe Traian Borobaru să se adreseze nu Domanei X ci soțului acesteia.]

Scrisoarea lui Traian Borobaru (confidentul și alter ego-ul "comandantului") către soțul Doamnei X.
(extras dintr'o scrisoare trimisă pe la începutul lunii Martie, 1949)

Abia acum venind din A. și luând act de neînțelegerile ce s'au ivit în familia ta, mă grăbesc să-ți răspund. Îți înțeleg durerea, dar nu-ți proecta nemulțumirile într'o formă nebuloasă și abruptă, căci pot fi alții mai nefericiți decât tine; în cazuri de acestea există soluții pustiitoare, care pretind să repare răul, multiplicându-l cu o mie, și există soluții răscumpărătoare, care realizează un nou echilibru. Rămâi devotat marilor cauze! Trebue să rămâi, distins, nobil, chiar atunci când noi putem să fim mici. Convingerea mea este că copilul este al tău.

Dacă persiști în această idee, eu sunt gata să îmi asum răspunderea și să trag toate consecințele, eliberându-te de orice obligație. Vom face un getlemen acord, ale cărui mijloace și modalități le vom discuta în amănunt ... Te rog reia-ți activitatea obișnuită. Salutări dragi soției.

Notă: Când scandalul devine de acum public, și în urma insistențelor anumitor personalități, Horia Sima răspunde Doamnei X indirect, tot printr'o scrisoare adresată soțului. Comentariile sunt inutile.

Scrisoarea lui Horia Sima către soțul Doamnei X.
(extras dintr'o scrisoare datată 21 Septembrie, 1949)

Dumnea-ta ai făcut o greșală capitală, care, oricâte motive ar avea la bază, este greu de scuzat; în loc să te adresezi persoanei care îți putea fi de mare folos în chestiunea ce te frământă .... (Borobaru? n.n.) care are netăgăduite calități de prestigiu, bun simț și onoare, ai preferat să-ți desvălui necazul în cercuri din ce în ce mai largi, expunând oprobriului public Mișcarea, familia și insuși pe D-ta. Sunt anumite fenomene de dezagregare acolo, sunt anumite suflete decepționate de pe urma acțiunii D-tale. Ori, acesta nu este un domeniu care să ne aparțină în mod particular, ci un domeniu sacru, care nu poate fi

avariat sau tulburat de nefericirile personale. Există o eleganță, o ținută care se reclamă în cele mai tragice împrejurări, cu atât mai mult din partea D-tale care porți un nume ilustru.

Eu îmi dau seama că peste câțiva ani, atunci când câștigi perspectiva și distanța față de evenimente, vei regreta atitudinea adoptată acum. Acum se apropie un moment de răscruce. Sau D-ta lași acțiunea să fie elucidată de ruda D-tale, care singur și-a luat această însărcinare, sau scoți problema din cadrul Mișcării și înțelegi să-i dai curs liber. În cazul dintâi nu-ți rămâne decât să clarifici singur atmosfera, să redai încrederea acolo unde ea a oscilat, să revii asupra propriilor D-tale declarații, având toată încrederea în d-l ... Te rog să-mi comunici atitudinea adoptată. Cu drag....

Constantin PAPANACE
Fără Căpitan. Ed. Armatolii, 1984, extrase.

Pag. 36: Căpitanul ... a dat ordin : "Calm, liniște și ordine absolută. Nici un fel de provocare. Toată lumea se dă la fund și așteaptă. Trebue să dovedim eroismul răbdării, care este cel mai greu".

Pag. 61: La un moment dat înregistrez o isbucnire nervoasă, abia reținută, a lui Horia Sima, împotriva Inginerului Clime. Îi imputa că nu i-a dat lui conducerea Comandamentului. Am rămas surprins, fiindcă era ceva neplăcut. În isbucnirea lui nervoasă vedeam colții unui ambițios."

Pag. 72: La 3 Septembrie m'am întâlnit cu Horia Sima și cu Ghiță Dragomir-Jilava. Era vorba de distribuirea broșurii "Procesul Căpitanului" și darea la fund a tuturor legionarilor, pentru un anumit timp, pentru că se aștepta să urmeze arestări. Din discuțiile avute cu acest prilej, am constatat primele manifestări ale unei mentalități înfumurate, care ducea la indisciplină.

Lui Horia i-am făcut aspre imputări pentru acest lucru și în esență i-am spus că dacă el va încerca să abuzeze de încrederea ce i s'a acordat, ca element de legătură al Comandamentului cu organizațiile din provincie, nesocotind liniile tacticei fixate, voi fi nevoit să-l schimb".

Pag. 78: Eram în grădina lui Titi Cristescu. Atunci l-am văzut pentru a doua oară; mi-a stârnit o aversiune prin felul cum mi s'a exprimat la adresa Căpitanului. "Ce să-i facem noi lui Corneliu Codreanu, dacă a ascultat de cei de la București și s'a dat pe mâinile lui Armand Călinescu?". Și iar a aruncat câteva săgeți veninoase împotriva lui Clime. Pentru prima dată am auzit un legionar numindu-l pe Căpitan, în cerc legionar, Corneliu Codreanu. Tonul în care a vorbit și fața schimonosită de o răutate neputincioasă, mi-a trezit o aversiune care îmi va rămâne prezentă tot timpul.

referitor la Nicolae Pătrașcu, nu H. Sima

Fără să mă anunţe, au început pregătirile pentru "revoluţie" chemând din fiecare judeţ câte 5-10 legionari, să vie la Bucureşti cu pistoale. Imediat am contramandat dispoziţiile şi l-am chemat la ordine şi tras la răspundere pe Horia Sima. Imputările au fost violente. Ghiţă Dragomir l-a ameninţat chiar că dacă face lucruri de acestea, care periclitează viaţa Căpitanului, răspunde cu capul.

S'a justificat că altă ieşire din această situaţie "disperată" nu exista! Impresia mea a fost că acest om clocotea de ambiţia de a se afirma, cu orice preţ, chiar cu moartea Căpitanului.

Avea ceva din psihoza bolnăvicioasă a lui Erostrat, care a dat foc templului pentru ca măcar sub această formă să intre în istorie.

Pag. 80: ...aflasem că şi Alecu Cantacuzino pregăteşte o "lovitură de stat". Pentru ca Alecu Cantacuzino să nu i-o ia înainte, (Sima) s'a grăbit să accelereze el "revoluţia".

Rămâneai încremenit de atâta lipsă de răspundere în acest joc de-a "revoluţia". Aceste atitudini divergente şi atât de primejdioase nu le putea clarifica decât tot cuvântul Căpitanului. Am spus lui Victor Dragomirescu să comunice lui Alecu Cantacuzino să nu întreprindă nimic până când nu am deslegare de la Căpitan, iar pe Horia Sima căutam să-l ţin cât mai de scurt.

Aşteptam să vie rândul la vizită a Doamnei Codreanu, spre a comunica Căpitanului aceste lucruri.

Pag. 96: D-na Codreanu era rugată să ne aducă un răspuns.

Când s'a întors, am întâlnit-o într'o maşină condusă de un şofer legionar în care era şi Nicoleta Nicolescu, Horia Sima şi Ghiţă Dragomir. Mi-a spus că tactica rămâne aceeaşi pe care a fixat-o de la început. L-a supărat jocul de-a revoluţia şi a răspuns, în ceea ce îl priveşte pe Alecu care cere "deslegare pentru acţiune": *"Nu numai că nu-l desleg, dar îl leg!"*.

Pag. 99: Într'o şedinţă am luat în cercetare întreaga situaţie. Mi s'au părut foarte curioase insistenţele lui Sima în ce priveşte activitatea legionară, mai ales că ele se produceau după ce Căpitanul reînoise dispoziţia că se menţine linia tactică a evitării oricărei provocări. El susţinea că ... noi trebue să acţionăm fără să ţinem seama de ea.

Pag. 113: La 28 Noembrie 1938 am aflat despre atentatul asupra Rectorului Universităţii din Cluj, Ştefănescu-Goangă. Am rămas uluit. Mă înăbuşam de revoltă. Trebue să fie inconştienţi sau agenţi provocatori cei ce-au săvârşit actul.

Mai târziu am aflat că acest atentat s'a executat în urma ordinelor categorice ale lui Horia Sima, date de el personal.

VICTOR APOSTOLESCU

Lovitura de la 3 sept. 1940
Ocuparea Chesturii de poliţie din Braşov.

Pe la sfârşitul lunii August 1940 mă chiamă Horia Sima, care, venit din Germania la începutul acelei veri, se şi înscăunase în adunarea gradelor legionare, ţinută în casa lui Radu Budişteanu, Şef al Mişcării Legionare. Eram un susţinător al lui. Mă întreabă dacă-s gata să merg la Braşov că se pregăteşte acolo ceva. Mi-am închipuit ce. I-am răspuns că da. A mai vrut să ştie dacă pot să-mi iau cu mine şi câţiva camarazi dela Cluj. I-am spus că nu. Clujul fusese dat Ungurilor şi noi toţi eram împrăştiaţi prin ţară. Era prea târziu ca să mai pot da de ei.

În ziua de 3 Septembrie, la ora 8 seara, aveam misiunea, cu o echipă de camarazi, să atac şi să ocup Chestura de poliţie din Braşov. Toţi trebuia să fim prezenţi acolo în după amiaza zilei de 3 Septembrie.

De toţi, eram 16 până la 18 inşi.

Şefii de grupuri mi-au raportat că n'au destul armament, numai două pistoale. Le-am spus să n'aibă grije că ne vor sosi.

În timp ce stam de vorbă cu un camarad pe o bancă îl zăresc pe camaradul Sultan Donat, îmbrăcat în haină de ofiţer, cu gradul de sublocotenent, traversând la 10-15 metri de noi grădina.

Parcă simţeam că n'am să-l mai văd. A căzut în acea seară, la asaltul Regimentului de Artilerie din Braşov. Cum de s'a ales un astfel de obiectiv? Echipa lui avea un efectiv mic de legionari.

Stam pe ghimpi. Îngrijorat, cer să vorbesc cu Horia Sima. Mi s'a dat adresa lui. Locuia la un frate de-al lui Puiu Gârcineanu, medic militar la Braşov. L-am găsit acolo. Era îmbrăcat într'o uniformă militară, cu grad de locotent, cred. I-am făcut cunoscut lui Horia Sima că nu avem destul armamant, numai două pistoale. A scos un revolver din buzunar, fără încărcător şi mi l-a dat spunându-mi: -"Ia-l, ca să-i sperii cel puţin!". M'am uitat le el şi nu-mi venea să cred că nu-şi dă seama de ce-mi spune. Mergeam doară la moarte cu camarazii mei, şi nu la speriat ciori!

Aşa am început să mă lămuresc şi eu că, în acţiunile întreprinse de el, prea puţin au valorat, în ochii inimii lui, bieţii ostaşi legionari! I-a trimis aşa de uşor la moarte, cum trimit giambaşii vitele la abator. N'a făcut nici o economie cu elementul luptător legionar.

Preot ION NEAGOE-CUMPĂNA
Istoric al Mişcării Legionare.
Dintr'un interviu acordat publicaţiei *Formula AS*, August 1992.

Întrebare : Una din gravele acuzaţii aduse Mişcării Legionare este lupta - uneori cu mijloacele crimei - împotriva elementului evreiesc. Antisemitismul nu a fost un punct de program?

Pr. Ion Neagoe-Cumpăna: "*Problema pericolului evreesc nu poate fi soluţionată decât organizându-ne, a spus Codreanu, şi asta cere timp şi un tip nou de om care să iasă prin educaţie din rândurile mişcării legionare. Vom invinge numai atunci când toată ţara va deveni legionară şi atunci, numai atunci, vom putea rezolva această problemă PE CĂI LEGALE.* Crimele comise împotriva evreilor în anul 1938, şi care i-au fost puse în seamă lui Codreanu, au fost organizate de Horia Sima. Dealtfel Codreanu se afla în închisoare şi parola lui către legionari a fost "*aşteptaţi liniştiţi desfăşurarea evenimentelor*" Sub pretextul că organizează aşa-zisele acţiuni de eliberare a Căpitanului, Horia Sima, un om ambiţios, plin de îngâmfare şi mincinos, tip de criminal domic de cât mai mult sânge vărsat, începe o mulţime de acte teroriste în toamna anului 1938, lăsând să se înţeleagă că ordinele sunt date de Căpitan. ... Când aceste fapte i-au fost aduse la cunoştinţă lui Codreanu, aflat în închisoarea de la Râmnicul Sărat, el a reacţionat uluit: "*cine sunt imbecilii care îndeamnă la asemenea fapte?*" şi a emis o circulară cu rugămintea de a fi distribuită, şi care le cerea tuturor legionarilor *să se oprească de la asemenea ticăloşii*. Din păcate scrisoarea nu a avut efectul dorit, căci a fost oprită de oamenii lui Horia Sima, iar în Noembrie, pentru crimele lui Sima a plătit Codreanu care a fost executat.

- Să înţeleg că împărţiţi mişcarea legionară în două : perioada Codreanu şi perioada Sima?

- Absolut. între 1927 - data înfiinţării, la Iaşi, de către Corneliu Zelea Codreanu a *"Legiunii Arhanghelul Mihail"* căreia în vara anului 1930 i s'a adăogat organizaţia paramilitară *"Garda de Fier"*, transformată ulterior în partidul *"Totul pentru ţară"* -şi 1939, când la conducerea mişcării s'a instaurat Horia Sima şi grupul lui, care **i-a înlăturat pe veteranii din 1920**, este distanţa de la ideal la crimă. Horia Sima nu i-a omorît doar pe evrei, a omorît şi pe fostele căpetenii legionare care i s'ar fi putut împotrivi. Şi el a scăpat cu viaţă, în vreme ce Codreanu a fost ucis ca un câine, fără lege şi judecată, în pădurea Tâncăbeşti.

- S'a vorbit mult despre "magia" pe care "Căpitanul" o exercita asupra maselor. Cum se explică ea?

- În primul rând, Corneliu Codreanu a fost un intelectual remarcabil, cu studii de drept făcute mai întâi în Germania, la Berlin, iar apoi în Franţa, la Grenoble, unde în 1925 îşi ia doctoratul.

În al doilea rând, era un bărbat frumos, cu o mare seducţie asupra oamenilor: inalt, cu ochi albaştri şi fruntea limpede, sub un păr bogat, era mereu liniştit şi senin, ştiind să asculte pe fiecare cu băgare de seamă, dând răspunsuri clare şi insufleţitoare care te mobilizau. Bun organizator, i-a conferit mişcării legionare, un crez moral : credinţă, muncă, ordine, ierarhie şi disciplină şi un protocol extraordinar de spectaculos (jurământ, grade, cuiburi, frăţii, tabere de muncă, ferme, cântece, steaguri, uniforme, insemne, parole, etc.) care i-au sedus pe tineri.. Stăpânit de spirit de dreptate şi de mare iubire de ţară şi neam, in războiul din 1916 mersese voluntar pe front, alături de tatăl său, ceea ce îi dăduse încă de adolescent, glorie. Bun camarad, n'a trădat nicodată pe nimeni cu toate că a fost, adesea, trădat. Credincios şi moral, a făcut din statutul intern al mişcării un veritabil abecedar de bună comportare morală şi cetăţenească, convins că prin educaţie oamenii se pot schimba. Aderenţa la ideologia legionară a unui număr de străluciţi intelectuali, ale căror nume nu mai vreau să le pomenesc acum, cred că este tot o dovadă a calităţilor purtate de Corneliu Zelea Codreanu, atât pe chipul cât şi pe sufletul său. Mişcarea legionară a numărat aproape un milion de români de toate categoriile sociale, ţărani, muncitori, intelectuali. Istoricii care îi contestă lui Corneliu Zelea Codreanu orice calitate ideologică, politică şi morală, ar trebui să-şi pună cu gravitate, în faţa acestei cifre, întrebări. Când un milion de români poartă cămaşa verde, trebue să te întrebi ce s'a întâmplat.

VICTOR APOSTOLESCU
Mişcarea legionară şi "disidenţa".

Pentrucă s'a scris şi se mai scrie, în unele foi, de o "disidenţă" a Mişcării Legionare, găsim necesar să lămurim pe scurt această chestiune.

Ştiut este că disident, sau disidenţi, este acea persoană, sau un grup de persoane, care se separă de o comunitate de trăire a unui crez politic, religios, sau de altă natură.

Ori, Mişcarea Legionară nu are astfel de problemă. Ea are însă, de luptat, cu alt mare necaz şi anume: **Unul dintre membrii ei, ajuns cândva în fruntea Legiunii, s'a abătut grav de la învăţătura Căpitanului, nesocotindu-i legile şi rostul ei.** Ba, s'a făcut vinovat, prin acţiuni nesăbuite, de uciderea Căpitanului şi a celor mai buni dintre noi, a florii Mişcării Legionare. El mai are totuşi cutezanţa de a se pretinde încă şef al Mişcării, cu toate că-i considerat decăzut din orice funcţie, în cadrul Mişcării, de marea majoritate a legionarilor.

Cine crede că, ajuns odată la Conducerea Mişcării Legionare, este şef pe viaţă şi poate face ce-i place, fără să dea cont cuiva, greşeşte amarnic. Orgoliul şi interesul personal i-au întunecat sufletul şi mintea.

Şi apoi, să ne fie clar la toţi că, locul Căpitanului, in sânul Mişcării, nu-l mai poate lua nimeni, cât timp va dăinui ea. Conducători vremelnici, la cârma ei, da!. Conducători controlaţi insă...

Căpitanul ne spune că : *"În Legiune nimeni nu-i şef pe viaţă"* şi că : *"Şeful nu este un "stăpân" sau un "dictator" care face ce vrea"*. Iar, *"când greşeşte - plăteşte, răspunde, nu fuge de răspundere"*. Şi, cea dintâi calitate care se cere unui şef este aceea de a păstra *"armonia şi unitatea"* in sânul organizaţiei. Mai spune Căpitanul că : *"Şeful care nu este capabil să realizeze acest lucru pentru Legiune, trebue să-şi ceară concediu şi să plece"*. Tot Căpitanul ne cere : *"Să apărăm Mişcarea Legionară cu toată puterea noastră impotriva a tot ce ar putea s'o ducă pe căi de compromisuri, sau de compromitere, sau impotriva a tot ce ar putea să-i scadă măcar, inalta linie morală"*. Toate aceste dispoziţii ale Căpitanului au fost nesocotite de fostul şef.

Una din misiunile principale ale celui care stă in fruntea Mişcării este şi cea de educator. El trebue să fie pildă vie de comportament ca om şi legionar, pentru subalternii lui. Iar, de a incălcat cumva legile de bază ale Legiunii, cele morale mai ales, nu-i rămâne altceva de făcut decât - să se dea la o parte. De nu o face de bună voie, cade in sarcina legionarilor să rezolve această chestiune, fiind periclitate esenţa şi existenţa Legiunii. Astfel de procedeu a avut loc in August, 1954, la Erding.

A rămâne totuşi credincios, unui conducător vremelnic, şi după ce el s'a abătut grav dela invăţătura Căpitanului, e de necrezut. Asta dovedeşte fie necunoaşterea indeajuns, a doctrinei legionare, ori interes personal, sau servilism, deficienţe care pot duce, nu la disidenţă, ci la altceva şi mai rău, la erezie, la opăcirea crezului legionar. Asta este marele necaz al Legiunii Căpitanului.

Mişcarea Legionară n'are deci, o disidenţă a ei. Sperăm că acest neadevăr nu va mai fi vânturat, de către unele foi, in viitor.

Bergham, 5.6.1988 (ss) Victor Apostolescu

AMINTIRI DIN MAREA PRIGOANĂ

Dr. Ion Zeana

(Extrase) Era o splendidă zi de primăvară luminoasă, parfumată şi insorită. Dintre sălciile pletoase şi bălăriile sălbatice ale malurilor Dâmboviţei, a apărut Victor Dragomirescu, pe care-l cunoşteam, şi care mi-a spus:

- Camarade Zeana, te-am chemat să-ţi spun că, reorganizând Centrul studenţesc legionar Bucureşti, te-am numit şeful celui mai numeros grup din cadrul lui, compus din macedo-români, facultatea de litere şi filosofie, facultatea de teologie şi Arhitectura. Ştiu că eşti grad legionar şi nu vei refuza

care ţi-o incredinţez. Ne aflăm la o răscruce, in ultima, dar şi cea mai grea prigoană impotriva noastră, din care trebue să ieşim biruitori.

Am acceptat fără nici o ezitare. Apoi mi-a comunicat numele şefilor şi ajutoarelor lor pe facultăţi. Astfel : la litere, istorie şi filosofie, Ion Halmaghi şi Marcu, la teologie Ion Stănescu şi Dumitru Mitroiu, iar la arhitectură Titus Bozea şi Budişteanu, nepotul marelui avocat Radu Budişteanu. Mi-a mai spus că toţi şefii de grupe, inclusiv cei de la Academia Comercială, Politehnica şi Medicina, vor lucra sub conducerea lui Vasile Filipov, subordonat lui.

[...] Pe la jumătatea lunii Iunie, m'am pomenit intr'o zi din nou cu Nae Mazilescu la cămin, spunându-mi că este trimis de comandantul legionar, Horia Sima, care vrea să-mi incredinţeze o misiune. Întâlnirea a avut loc pe o alee din Cişmigiu, pe la amiază, intr'o zăpuşeală şi o caniculă care topea asfaltul de pe străzi. În mijlocul unei alei goale ne aştepta un om mărunt, cu faţa spelbă, cu o mustăcioară blondacă retezată scurt sub nas şi cu o pălărie maronie pe cap. Era Horia Sima, in carne şi oase, despre care auzisem vag până atunci. Aflasem că a evadat de la Caransebeş şi a venit la Bucureşti, unde nu era cunoscut de agenţii poliţiei şi Siguranţei. Mă cerceta cu privirea limpede şi inteligentă. Peste doi ani, când l-am reintâlnit cu ocazia organizării loviturii de stat la care am participat, la Constanţa, m'a izbit din prima clipă privirea turbure, sumbră, rece, pe care, alături de surzenia lui, am atribuit-o - din nevoia liniştei mele personale - tratamentului dur la care fusese supus la Siguranţa Statului, după arestarea sa la trecerea frontierei din Banatul jugoslav in cel românesc, in Mai 1940.

[...] Pe la jumătatea lunii Octombrie am primit o telegramă prin care eram chemat urgent la Bucureşti. Era semnată Nae, adică amicul meu Mazilescu. Biata mama, care o primise in lipsa mea şi o citise, mi-a intins-o privindu-mă ingrijorată. Am liniştit-o şi a doua zi seara m'am strecurat in gară, pe un drum lăturalnic, căci aflasem că atât eu cât şi Nicu Bujin eram urmăriţi de Poliţia şi Siguranţa locală. Cu trenul personal, am călătorit toată noaptea şi dimineaţa am sosit la Bucureşti. Am tras la cămin, unde domnea liniştea. Nu mai avusese loc nici o descindere a poliţiei. Totuşi, pentru deplină siguranţă, m'am hotărit să mă mut de la cămin. Mi-am inchiriat o cameră prin apropiere, unde locuiam singur. A doua sau a treia zi m'am întâlnit cu Nae Mazilescu care mi-a spus că m'a chemat telegrafic la cererea lui Horia Sima. Acesta vrea să ţină o şedinţă cu şefii de grup din centrul studenţesc din Bucureşti.

Într'o după amiază, împreună cu Nae Mazilescu, ne-am dus la intâlnire. Şedinţa se ţinea într'o casă veche de pe Calea Rahovei, la o fostă gazdă a lui Horia Sima de pe vremea studenţiei sale, după spusele lui Mazilescu. Ne-a deschis poarta o bătrână măruntă, cu părul cărunt, cu faţa palidă şi privirea blândă. Am urcat după ea treptele unei vechi scări de lemn, la etaj, pe un coridor ingust şi cam intunecos, până la uşa unei camere din stânga, după care ea s'a retras intr'una din camerele de pe partea dreaptă a coridorului. După o

scurtă bătaie la uşă, am intrat. În cameră se aflau deja trei camarazi: Filipov Vasile, Morărescu, şeful grupului de la Academia Comercială şi avocatul Nicolae Făgădaru din Cluj, pe care-l cunoşteam din timpul studenţiei mele clujene. Era o odăiţă destul de luminoasă, cu o fereastră în mijlocul peretelui dinspre Calea Rahovei. În centru avea o măsuţă rotundă cu două-trei scaune în jurul ei. Probabil că aici a locuit Horia Sima ca student. Am dat mâna cu cei prezenţi şi m'am aşezat pe o canapea, în stânga lui Făgădaru. Dintru început m'a surprins prezenţa lui Făgădaru la această şedinţă restrânsă a centrului studenţesc legionar din Bucureşti, de la care lipseau şefii grupurilor de la Facultatea de Drept, Medicină şi Politehnică. După vreo jumătate de oră şi-a făcut apariţia şi Horia Sima. Era singur. Ne-am sculat toţi în picioare şi l-am salutat. Ne-a făcut semn să ne aşezăm şi el, din picioare, cu mâinile rezemate de speteaza unui scaun, din apropierea uşii, ne-a spus:

– Camarazi, vă aduc o veste proastă. Ungaria a mobilizat 500.000 de soldaţi şi este gata să ne atace şi să ocupe Transilvania. Trebuie să facem ceva şi să-l curăţăm pe Armand Călinescu... Altfel pierdem Ardealul. S'a oprit o clipă, privindu-ne stăruitor. Uimire generală subliniată de o tăcere apăsătoare. După câteva clipe, văzând că şeful nostru, Filipov, tace, ca împins de un resort lăuntric declanşat spontan, m'am sculat de pe canapea şi i-am spus :

– Camarade comandant, eliminarea lui Armand Călinescu nu este o problemă grea, dar trebuie ţinut seama de faptul că după "curăţarea lui", regele va găsi numeroşi alţii cu care să-l înlocuiască şi represaliile sângeroase care vor urma ne vor costa capul Căpitanului şi a celorlalţi fruntaşi din lagăre şi închisori...

M'a întrerupt spunându-mi:

– Camarade Zeana, pentru mine, Ardealul preţuieşte mult mai mult decât capul Căpitanului!". Şi mă privea ţintă. Parcă m'a lovit cu leuca în cap. Mi-am revenit repede însă şi am căutat să-i demonstrez că, pentru evitarea represaliilor sângeroase care vor urma, este preferabilă o soluţie mai radicală, la adresa mai multor miniştri sau chiar a întregului guvern, cu ocazia vreunei solemnităţi, care-l va îngrozi şi paraliza pe rege. Aceasta şi pentru liniştea conştiinţei celor care se vor jertfi, că, prin acţiunea lor, nu s'au făcut vinovaţi moralmente de moartea Căpitanului. Totodată – am adăogat – Comandamentul legionar să ia măsurile necesare şi să alcătuiască din vreme trei echipe puternice, care să intervină la ora H pentru salvarea Căpitanului din închisoarea Râmnicul-Sărat şi a elitelor legionare din lagărele de la Miercurea Ciuc şi Vaslui.

Deodată, dându-şi seama probabil că l-a luat gura pe dinainte cu privire la "capul Căpitanului", Horia Sima şi-a schimbat brusc atitudinea şi ne-a expus pe loc planul unei lovituri de stat. Simplu şi cu multă desinvoltură, ne-a spus că putem conta şi pe sprijinul unor unităţi militare, căci în armată dispunem de adeziunea multor cadre ofiţereşti până la gradul de căpitan şi maior, că un locotenent pirotehnician a inventat o aruncătoare de flăcări, superioară celei germane, care bate până la o sută de metri distanţă. Cu o uşurinţă uimitoare a

şi repartizat pe loc celor prezenţi câteva obiective prevăzute în planul loviturii de stat, la care, se vede că meditase îndelung. La despărţire, ne-a dat adresa unui subofiţer, de la care Filipov, însoţit de Nae Mazilescu, de mine şi de un student înalt şi blond, de la Drept, mi se pare, a ridicat un revolver, mare, lung şi greu, tip Mauser, dacă nu mă înşel, cu 12 gloanţe, dar care era defect şi trebuia reparat. A şi fost dat unei camarade care cunoştea un armurier de încredere, ca să-l repare. Cu asemenea vechituri de arme, şi atât de reduse cantitativ, plănuia Horia Sima să dea lovitura de stat, care să aducă biruinţa legionară, contrar tuturor principiilor şi tuturor dispoziţiilor date de Căpitan.

După preluarea vechiturii de revolver, Filipov ne-a anunţat că 2-3 inşi dintre noi urmau să plece cu trenul până la Miercurea Ciuc ca să transporte la Bucureşti câteva pachete de calupuri de dinamită, fără să ne spună precis de la cine anume aveau să fie procurate. Ne-a asigurat doar că seamănă cu nişte pachete de brânză şi că transportul lor cu trenul nu comportă nici un risc. În entuziasmul nostru tineresc, gata oricând de sacrificiul suprem, ne îmbătam cu apa chioară a iluziilor şi cu halucinaţiile unui energumen iresponsabil. Trebuie să precizez că, după şedinţa din Calea Rahovei, întorcându-mă acasă într'o stare sufletească neobişnuită, am căutat să iau contact imediat cu Constantin Papanace, despre care ştiam că se află ascuns în Bucureşti şi face parte din Comandamentul legionar condus de profesorul Vasile Cristescu, evadat în cursul verii împreună cu prinţul Alecu Cantacuzino, din trenul care-i transporta din lagărul Miercurea Ciuc la închisoarea Jilava, în vederea unui proces. Nu l-am putut întâlni atunci – din păcate – pe Papanace, pentru a-i vorbi direct şi a-mi spulbera anumite nedumeriri. I-am transmis însă conţinutul şi hotărârile pripite şi puerile luate de Horia Sima în şedinţa restrânsă de pe Calea Rahovei, rugându-l să-mi comunice răspunsul profesorului Vasile Cristescu asupra liniei de urmat, prin acelaş om de legătură, Constantin Tega, funcţionar la Banca Naţională, necunoscut ca legionar.

Pete câteva zile, Tega mi-a adus răspunsul profesorului Vasile Cristescu. Răspunsul era clar şi categoric : să continuu a lucra cu Horia Sima dar să **nu trec la nici o acţiune ordonată de acesta, fără ştirea şi aprobarea lui!**

Din motive necunoscute, proiectatul transport de dinamită de la Miercurea Ciuc s'a amânat. N'a trecut mult timp şi în luna Noiembrie au izbucnit actele teroriste organizate de Horia Sima în mai multe localităţi din Ardeal: Cluj, Oradea, Turda, Huedin, extinse şi în Bucovina la Cernăuţi, şi în Banat la Timişoara.

[...] Realitatea este că actele teroriste din Ardeal n'au fost ordonate de Comandamentul legionar, cum fals pretinde Horia Sima, ci sunt exclusiv propria lui operă. Comandamentul legionar, condus de profesorul Vasile Cristescu, a fost pus pur şi simplu în faţa unui fapt împlinit, ale cărui consecinţe funeste pentru viaţa Căpitanului şi a celorlalţi fruntaşi legionari erau previzibile.

[...] Ţin să amintesc, de altfel, că, în calitatea mea de şef de grup studenţesc legionar şi de preşedinte al Societăţii studenţilor macedo-români, la scurt timp după faimoasa şedinţă din Calea Rahovei, am primit un pachet plin cu un scurt manifest pe care l-am răspândit noaptea prin cartier şi care purta semnătura Corneliu Z. Codreanu. În această circulară-manifest, cam pe la mijlocul ei, Căpitanul recomanda subliniind cuvântul repetat de trei ori: *"Linişte, linişte, linişte! La casa unui legionar să nu se găsească, la o eventuală percheziţie a poliţiei, nici măcar un glonţ, necum vreun revolver sau altă armă"*. Am aflat că textul acestei circulări-manifest a fost adus de soţia Căpitanului în urma unei vizite pe care i-a făcut-o în închisoarea Râmnicul-Sărat. Acesta este adevărul pe care doamna Elenna Codreanu, care trăieşte şi azi, la vârsta de nonagenară, îl poate confirma, pentru ca oamenii cinstiţi şi de bună credinţă să se lămurească şi să se lepede de Satana, cât mai e timp.

[...] Aşadar, aceasta a fost şi a rămas permanent pentru legionari, linia trasată de Căpitan, de consecventă şi inaltă ţinută morală şi creştină, nu linia teroristă şi aventuristă adoptată de Horia Sima, care a dus la moartea Căpitanului şi a atâtor sute de martiri legionari.

A sosit timpul cunoaşterii şi afirmării răspicate a adevărului, pentru reabilitarea memoriei Căpitanului şi a celorlalţi fruntaşi legionari, memorie pângărită de ticăloşia unor aventurieri demenţi şi iresponsabili.

În ce mă priveşte, cred neclintit în triumful adevărului, al cinstei şi al dreptăţii şi în misiunea istorică a acestei mişcări mesianice, unice în Europa, care a fost, este şi rămâne Mişcarea Legionară.

Bucureşti, 27 Martie 1993 (ss) Dr. Ion Zeana

XENIA MĂMĂLIGĂ
În numele unei credinţe

Mi-am început viaţa prin înrădăcinarea ei în Legiunea Arhanghelului Mihail. Aveam doar 14 ani când am cunoscut acel val de entuziasm, nădejde şi iubire ce a cuprins ţara. Simţeam o viaţă nouă care pulsa, o realitate plină de conţinut ce îmi umplea sufletul, prin dragostea de ţară, prin spiritul de dăruire, prin dorinţa de mai bine. M-am încadrat în prima cetăţuie din Lugoj. Mă simţeam prinsă într'un monolit, căruia îi acordam toată puterea, încrederea şi libertatea mea.

Aşa zisa "biruinţă" legionară din Septembrie 1940 am primit-o cu bucurie umbrită de gândul celor ce nu mai erau. În scurt timp însă binele nădăjduit s'a risipit. Trăiam o realitate care nu era cea pe care am dorit-o, pentru care ne-am pregătit. Un ideal pe care l-am dorit cu atâta intensitate, în care am crezut fără rezerve, aveam impresia că s'a năruit. Mişcarea nu mai era ceea ce trebuia să fie. Un vas de cristal parcă îl vedeam prefăcut în ţăndări. Nu-mi puteam

explica ce se întâmplă dar nu mai eram în consens cu ceea ce vedeam în jurul meu, trăiam sentimentul unui sacrilegiu de masă.

"Cămăşile noastre" fuseseră într'adevăr, cum le numise Căpitanul, "odăjdiile noastre", slujind la altarul acestui neam. Acum, cămăşile noastre erau terfelite de unii care nici nu ar fi avut dreptul să le atingă.

Cântecele legionare în care vibra şi se oglindea toată curăţia inimilor, spiritul de jertfă, până la înfrăţirea cu moartea, au ajuns să fie îngânate de coruri şcolare, parcă pentru a-şi bate joc de ceva sfânt. Câtă atenţie se cerea înainte pentru a fi primit în Mişcare şi ce pregătire se impunea! Acum intra cine vrea, intra imediat şi chiar, uneori, era forţat să intre. Se dădeau dispoziţii a căror logică nu o înţelegeam, se petreceau acţiuni pe care nu le aprobam. Simţeam nu numai o durere psihică dar parcă şi o sfâşiere fizică. Ceva străin parcă se suprapunea peste disciplina, căldura, frumuseţea de odinioară.

După un timp scurt, de 4 luni, am intrat din nou într'un tunel al morţii, care s'a prelungit timp de 50 de ani, şi a închis adevărul în morminte, în închisori şi în tăcere. Au rămas să vorbească doar calomniile, minciuna, dezinformarea.

Timp de zeci de ani am fost învinuiţi ca fiind cei mai mari criminali, de care trebuie să-ţi fie ruşine să şi pomeneşti, ca fiind cei care am introdus teroarea în mijlocul acestui popor blajin şi liniştit. Suntem învinuiţi ca falşificatori de cele sfinte, care bravând cu crucea am folosit în realitate pistolul. Şase zeci de ani legionarii au fost doar carne de tun, hăituiţi prin închisori, ocne sau lagăre, torturaţi, omorîţi pentru credinţa noastră şi pentru a demasca şi pe alţii asemenea nouă. Cărţile noastre au fost interzise şi arse, până şi morţii noştri au fost dezgropaţi şi oasele lor risipite sau arse, ca să nu mai rămână nici o amintire, nici o urmă din noi.

După revoluţia din Decembrie, numele de legionar este ocolit. Cu rare excepţii este folosit pentru a fi defăimat şi ponegrit. Avem datoria morală de a răspunde. Sufletele celor morţi nu vor numai parastase, ei vor să se cunoască adevărul despre noi. Ei au murit pentru o credinţă, pentru un ideal. A nu face cunoscut acest lucru în numele celor ce nu mai sunt înseamnă a-i trăda pe ei şi pe noi înşine, crezul nostru, pentru care am trăit şi suferit.

După primul război mondial, în criza spirituală, politică, socială în care se zbătea ţara, asemănătoare întru câtva, cu cea din zilele noastre, Corneliu Zelea Codreanu n'a întemeiat o Mişcare a tineretului, el a întemeiat o Legiune a Arhanghelului Mihail. Denumirea nu era formală şi nici întâmplătoare. Legiunea era sortită să fie o oaste a lui Dumnezeu pe pământ. Căpitanul urmărea să facă din Legiune o mare şcoală de educaţie spirituală, care să revoluţioneze sufletul românesc. Noi nu ducem lipsă de "programe", spunea el, ci de oameni. De aceea a pornit fără "program" să scoată pe român din starea de resemnare, pasivitate, şi în locul omului slab, învins, să creeze pe românul demn, sobru, corect, echilibrat sufleteşte, învingător.

Dar *"pentru a fi biruitori, spune Căpitanul, trebue să incepem prin a ne birui pe noi înşine... înfrângând în noi orice dorinţi ... orice poftă de mărire,*

orice interese personale". "Fii corect până la sânge, nu minţi, nu inşela". Prin cultivarea acestor virtuţi urma să se formeze revoluţia spirituală, climatul pentru intremarea fizică şi morală a poporului român.

"Lovitură de stat nu voim să dăm. Prin esenţa insăşi a concepţiei noastre, noi suntem contra acestui sistem. Ea insemnează o atitudine de bruscare, de natură exterioară, pe când noi aşteptăm biruinţa noastră de la desăvârşirea in sufletul naţiunii a unui proces de perfecţiune omenească" (Circ. 148).

În vederea acestui obiectiv s'au organizat tabere de muncă pentru construirea de diguri, biserici, poduri, etc. Era calea - prin muncă - pentru a reface moralul, a insufla credinţa in destinul neamului şi a stimula tot ce era mai bun in sufletul de român. Politicienii, partidele, străini din interiorul şi din afara ţării n'au văzut cu ochi buni această trezire a conştiinţei naţionale ce a cuprins cu mare repeziciune toată ţara, şi au căutat să o inăbuşe. Iniţiativele legionarilor au fost frânate, taberele au fost inchise, au inceput calomnii, represalii: fără vină, fără judecată, erau bătuţi, arestaţi, unii chiar omorîţi. Împotriva lor se putea lua orice măsură abuzivă; pentru ei nu exista lege sau dreptate care să-i apere. În această situaţie aveau in faţă alternativa: a abandona efortul inceput sau a-l continua, făcădu-şi - in cazuri limită - singuri dreptate, cu riscul vieţii lor. În acest fel au apărut cele trei cazuri: Manciu, Duca, Stelescu. Ele sunt considerate, totuşi, accidente dureroase. Insuşi Căpitanul le numeşte "nenorociri", păcate săvârşite la disperare, la care tineretul legionar a fost impins, pentru a-şi putea continua lupta.

"Învierea, cât şi mântuirea ţării noastre de pacostea stăpânirii lui antichrist atârnă de vrednicia noastră", scria Moţa din Spania. *"Dacă nu ne vom trezi şi nu vom porni la implinirea datoriei noastre in războiul pe care l-au pornit oştile diavoleşti, atunci prăbuşirea va veni, cum a venit şi aiurea. Şi cine ştie câte veacuri de ispăşire in robie şi chin vor trebui să treacă peste vieţile nenorociţilor noştri urmaşi, până când să ne învrednicim a ne bucura din nou de stăpânirea Bisericii asupra sufletului omului. Ceasul de astăzi este un ceas greu... Să nu fugim din faţa jertfei pentru apărarea Crucii"* (Libertatea nr. 37-38)

În ultimii ani, in special după moartea lui Ion Moţa, Căpitanul a oprit să se răspundă prin vreo violenţă din partea legionarilor, oricât de atacaţi ar fi. Chiar in ultima scrisoare adresată lui N.Iorga scrie: *"Voi, care ne acuzaţi de violenţă, după ce aţi intrebuinţat impotriva noastră cele mai mari violenţe, impingându-ne la disperare şi păcat... vă vom dovedi acum că nu vom reacţiona in nici un fel la provocările voastre. Nu ca să ne inchideţi comerţul nostru, să ne înăbuşiţi avântul, ci să ne bateţi la tălpi, să ne trimiteţi in insula Şerpilor, să ne ucideţi cu pietre, să ne spânzuraţi cu picioarele în sus şi să ni le bateţi in cuie, să ne supuneţi la cele mai mari umilinţe, nu veţi intâmpina nici Dvs., domnule Iorga şi nici ceilalţi toţi care v'aţi asumat răspunderea unei*

sângeroase şi nedrepte opresiuni, nu numai nici o violenţă ci nici măcar o opunere". "Nu vom reacţiona in nici un fel la provocările voastre".

Prin această hotărîre Căpitanul a inălţat Mişcarea de la eroism, la totala jertfă prin acceptarea oricărei suferinţe fără nici o replică, fără nici o vărsare de sânge. Este linia de sfinţenie creştină care nu a existat de la inceput dar la care s'a ajuns şi prin care s'a arătat calea crucii spre biruinţă.

"În orice clipă stăm gata de moarte", spunea Căpitanul. *"Noi ştim să murim, după cum vă vom dovedi". "Sângele nostru al tuturor va curge, spunea el cu o mare previziune. Acest moment va fi cel mai mare discurs al nostru adresat neamului românesc şi cel din urmă". "Astfel, ca o împlinire a suferinţelor de peste 10 ani ni se pregăteşte, fără a fi cu nimic vinovaţi, cununa morţii"*

Căpitanul nu a căutat moartea, nu a dorit-o, dar nu a fugit dinaintea ei, nu a făcut compromisuri, ci a primit-o cu demnitate pentru neam şi pentru Dumnezeu, urmând calea Crucii lui Iisus.

Iisus Hristos a biruit pe Cruce şi prin Cruce, fiind vândut de Iude şi răstignit de poporul Său. Nu poate fi biruinţă mai mare. Prin Cruce a venit şi biruinţa legionară. Ea a inceput prin jertfa lui Ion Moţa şi Vasile Marin, a culminat prin jertfa Căpitanului şi a fost intărită prin jertfa sutelor de mii de martiri, morţi de bună voie in numele acestei credinţe.

De-a lungul istoriei se cunosc cazuri izolate de oameni care renunţând la viaţa lor au luat calea Crucii, fiind numiţi "nebuni" pentru Hristos. Legionarii, prin atitudinea avută în faţa vieţii şi a morţii au fost o generaţie întreagă "nebună" pentru neam şi Hristos, "voioşi in faţa morţii". *"Iubirea legionară înseamnă mai mult decât a iubi, înseamnă a fi pregătit de moarte, această plăcere a dăruirii în moarte sculptează în chip de o dominatoare unicitate toată figura morală a generaţiei noastre legionare". "Nu veţi intâlni tineret mai liber ca acesta... care în sârguinţa misiunii sale nu poate fi încătuşat nici de prosperitatea materială şi nici de fericire"* (Alex. Cantacuzino).

Când te gândesşti că o generaţie întreagă a trăit acest crez, această "nebunie" sfântă a Crucii, trebuie totuşi să te intrebi, cum a fost cu putinţă aşa ceva, cum de-a apărut o generaţie întreagă care a renunţat la o viaţă tihnită, la fericire, acceptând de bună voie, de-a lungul a peste 10 ani, chinuri, inchisori, moarte. După 1947 închisorile noastre au fost pline de victime ale comunismului şi de cei care n'au vrut să se supună lui. Între cele două războaie însă, singurii care au luptat şi s'au jertfit de bună voie ca să preintâmpine comunismul, au fost legionarii. Numai ei au umplut închisorile intre cele două războaie, fiind întemniţaţi prin mână de români. Este o mare diferenţă. Cum de-a apărut această generaţie?

"Istoria omenirii este desfăşurarea cugetării lui Dumnezeu", spune pe bună dreptate M.Eminescu. Dumnezeu ne respectă libertatea dar intervine prin Pronia Sa, în desfăşurarea istoriei. Când stafia comunistă a inceput să bântuie prin Europa şi să prindă rădăcini la răsărit de noi, El n'a sugrumat-o. Dumnezeu a

ridicat însă din ţara noastră această generaţie pe care a chemat-o la luptă pentru apărarea Crucii. Ea trebuia să transforme ţara, încât să facă zid în faţa tăvălugului comunist. După cum am ţinut piept turcilor şi tătarilor eram chemaţi să ridicăm zid de apărare şi acum. În loc să moară prin închisori sau omorâţi pe front "pe la spate", legionarii erau chemaţi să lupte cu riscul vieţii în apărarea Crucii. Poate astfel se explică acea izbucnire masivă, acel fenomen unic apărut în acea conjunctură istorică deosebită. A apărut concomitent Conducătorul, o elită, o generaţie întreagă gata de moarte. Căpitanul polariza în jurul lui toate energiile pozitive. El era educatorul, organizatorul. El avea "har", după cum l-a definit Petre Ţuţea, şi harul este de natură divină. Toţi creştinii suntem chemaţi a-l agonisi, dar el îl avea. Iubirea de oameni, de neam şi de Dumnezeu a fost duhul prin care el a închegat Legiunea Arhanghelului Mihail şi a purtat-o la biruinţă. Victoria generaţiei legionare a fost că a recepţionat chemarea lui Dumnezeu, şi-a asumat răspunderea ei şi a luptat în numele lui Dumnezeu şi pentru El până la moarte.

După arestarea Căpitanului ordinul dat de el din închisoare de a fi *"linişte, linişte, linişte"*, nu a mai fost respectat. Au apărut acţiuni diversioniste, de tip terorist, cu totul străine Mişcării. În cartea sa "Sfârşitul unei domnii sângeroase" Horia Sima îşi însuşeşte, în numele Mişcării, coordonarea acestor acţiuni spunând că voia să determine o atmosferă "prerevoluţionară" care să înspăimânte puterea. În realitate, orice violenţă întreprinsă afară era de aşteptat să se răsfrângă asupra celor arestaţi, după cum s'a şi întâmplat, fiind poate ultima picătură pentru asasinarea Căpitanului. "Dacă nu s'ar fi întâmplat aceste atentate, l-aţi fi avut pe Codreanu şi astăzi în viaţă" a afirmat Nicki Ştefănescu, Directorul General al Siguranţei (p. 189).

În loc de revoluţie spirituală, Horia Sima a îndreptat şi organizat Mişcarea pentru o revoluţie armată şi lovitură de stat, cu totul contrar principiilor Căpitanului care excludea această cale. În cărţile sale apare frecvent termenul de "pistolari", necunoscut pentru noi înainte şi sunt arătate acţiuni cu totul străine de comportamentul legionar.

Pentru a proceda la o destindere între guvern şi Mişcare, s'a cerut lui Horia Sima, care era arestat, să conlucreze cu Siguranţa pentru dezarmarea legionarilor. Episodul este relatat în cartea lui Horia Sima amintită mai sus, (pag. 208-209). Horia Sima a dat siguranţei liste de legionari din toată ţara şi a acceptat să fie dus zilnic de la Siguranţă la locuinţa particulară a Directorului General N. Ştefănescu, unde veneau legionari din toată ţara şi discutau cu el, în timp ce N.Ştefănescu stătea într'altă cameră ascultând (nevăzut) discuţiile ce aveau loc. Cu această ocazie Horia Sima a demascat Siguranţei o serie de legionari. În timpul discuţiilor arată că urmărea "să dea satisfacţie guvernului fără să rănească sensibilitatea legionarilor", care desigur nu ştiau că se află în casa Siguranţei şi sub privirea ei. În loc de atmosferă prerevoluţionară, urmărea de data asta "să influenţeze mentalitatea legionarilor, să-i convingă de necesitatea

înţelegerii cu guvernul" ca să creeze astfel "o stare de agitaţie favorabilă eliberării" sale. Cum ar fi privit Căpitanul o asemenea acţiune?

Căpitanul nu a acceptat niciodată nici un compromis şi a cerut legionarilor acelaş lucru. De ex. el ştia că există un plan al Palatului pentru a acapara Mişcarea Legionară. Căpitanul l-a refuzat. În legătură cu aceasta, Horia Sima în aceeaşi carte a sa afirmă: "O intrare a Căpitanului în guvern ar fi echivalat cu lichidarea lui morală. Ar fi fost un om politic sfârşit. Toată lupta lui naţionalistă de 20 de ani s'ar fi dărâmat iar el ar fi apărut în faţa ţării ca un oportunist şi arivist care renunţă la idealurile din tinereţe pentru un fotoliu ministerial" (191).

Căpitanul a preferat închisoarea şi moartea. Dar oare Horia Sima nu trebuia să urmeze aceeaşi linie intransigentă a Căpitanului şi să nu accepte compromisuri pentru un fotoliu ministerial sau pentru a ajunge la putere? Nu şi-a atras el însuşi calificativele pe care Căpitanul le-a respins? Mergând pe aceeaşi linie de compromis, Horia Sima ajunge în audienţă la regele Carol cu care ajunge la înţelegere şi pe care îl lasă să creadă că el, regele, va putea deveni şeful Mişcării Legionare. Era acelaş rege cu care Căpitanul ştia că nu poate colabora şi a preferat moartea decât un compromis cu el. Sunt două atitudini diferite (249).

Când a simţit că se apropie prigoana cea mare, la începutul anului 1938, Căpitanul a dat ordin să fie întâmpinată cu post şi rugăciune (Circ.147). De asemenea, el care intenţiona să plece din ţară s'a răzgândit. În faţa prigoanei n'a mai plecat, a rămas s'o întâmpine în mijlocul camarazilor săi. Spre deosebire de el, Horia Sima a fost todeauna primul care simţind pericolul, s'a pus pe sine la adăpost.

Căpitanul îşi ocrotea oamenii, Horia Sima i-a trimis cu multă uşurinţă "în foc" chiar fără acoperire. Prin însăşi revoluţia armată şi lovitura de stat pe care a organizat-o, Horia Sima s'a situat pe o poziţie contrară celei indicate de Căpitan.

Mişcarea legionară, aşa cum a ajuns la putere în 1940 şi cum s'a făcut cunoscută atunci, nu mai este aceeaşi cu Legiunea întemeiată şi condusă de Căpitan. Miracolul legionar de trezire a conştiinţei naţionale, care a avut loc într'un răstimp de numai 10 ani, în loc să rămână acolo unde l-a ridicat Căpitanul, a fost compromis pentru că n'a mai urmat directivele şi testamentul lui.

În jurământul gradelor legionare depus pe trupurile lui Ion Moţa şi Vasile Marin s'a spus: *"Să apărăm Mişcarea Legionară cu toată puterea noastră împotriva a tot ce ar putea să o ducă pe căi de compromisuri sau compromitere; sau împotriva a tot ce ar putea să-i scadă măcar înalta linie morală".* Prin măsuri luate, prin acţiuni pe care le-a patronat sau determinat, H.Sima a condus Mişcarea Legionară pe căi de compromisuri, atât înainte cât şi după 1941, făcând să-i scadă linia morală. El a deturnat sensul spiritual al Mişcării călcând jurământul pe care l-a depus. Prin aceasta s'a auto-exclus de la

conducerea Mişcării. Având in vedere cele de mai sus şi altele, consider necesară şi bine venită hotărirea de la Majadahonda din 1954, luată de Consiliul Conducător al Mişcării prin care domnul Horia Sima a fost demis din orice funcţie din cadrul Mişcării şi deci fără drept de a vorbi în numele ei.

Nu putem acoperi sau arunca un văl forţat de uitare peste ceea ce nu ne convine spunând: "ce a fost, a fost, de acum să fim uniţi şi să privim înainte". Aceasta ar insemna să ne însuşim drept "bune" toate abaterile survenite şi să compromitem Mişcarea. Dacă nu vom face noi distincţia cuvenită intre bun şi rău, vom putea fi catalogaţi criminali, "pistolari" de la inceput până la sfârşit, fără a putea ridica această pecete nici de pe sufletul Căpitanului, nici al celorlalţi legionari, vii sau morţi. Din această cauză adevărul trebuie scos la lumină. Unicul criteriu de analiză poate fi numai Căpitanul. Dispoziţiile lui sunt singurul ghid prin prisma căruia să judecăm toate. El a fost şi a rămas singurul conducător, nu ales de noi, ci, trimis nouă de Dumnezeu.

Mişcarea Legionară nu poate fi înţeleasă şi analizată numai pe linie orizontală, umană, ci numai prin coordonatele ei fireşti, divino-umane, ea fiind in mod faptic o Legiune terestră a Arhanghelului Mihail. Într'o convorbire avută cu Gheorghe Furdui, Căpitanul a spus: *"Mişcarea noastră este expresia politică a ortodoxiei"*. Desigur, nu a ortodoxiei ca instituţie sau confesiune ci a dreptmăritoarei credinţe ortodoxe trăite în care oamenii sunt una in Hristos, sfinţiţi prin acceptarea Crucii, realizând ecumenicitatea (sobornicitatea), fiind unul pentru toţi şi toţi pentru unul. În timpul Căpitanului Mişcarea a cunoscut această realitate deosebită, fiind pregătită pentru un apostolat creştin. Chiar dacă pentru foarte scurt timp, totuşi ea s'a ridicat până la această trăire. Dar, nu toţi legionarii au avut timp să crească, din punct de vedere spiritual la nivelul Căpitanului sau al elitei legionare. Rămaşi singuri, unitatea a avut de suferit.

Afirmaţia lui Ionel Moţa ne descoperă calea ca o previziune: *"De la icoană şi altar am pornit. Apoi, am rătăcit o bucată de vreme purtaţi de valurile omeneşti şi n'am ajuns la nici un mal, cu toată curăţia impulsurilor noastre. Acum, cu sufletul greu, răzleţiţi, sfârtecaţi, ne strângem la adăpost, la singura căldură şi alinare, tărie şi reconfortare a noastră, readucătoare de puteri, la picioarele lui Iisus, în pragul orbitoarei străluciri a cerului, la Icoană"*.

Cuvântul lui Ion Moţa a rămas directivă şi până în ziua de azi. Numai de la Icoană pornind putem continua calea deschisă de Căpitan, pentru a dărui tinerei generaţii ceea ce aşteaptă de la noi: să cunoască adevărul despre Legiunea Sfântului Arhanghel şi să primească de la noi spiritualitatea ei. Astfel vom putea preda neştirbit, urmaşilor noştri acest trezaur, care reprezintă temelia României de mâine.

Bucureşti, 1993 — Xenia MĂMĂLIGĂ

Horia SIMA faţă de familia Căpitanului

Horia SIMA: *Prizonieri ai puterilor axei*, Madrid 1990.
(relatări contrare adevărului).

Scrie Horia Sima la pag. 126:

Aici este locul să revin asupra prigoanei dezlănţuită (sic) de Antonescu contra propriei mele soţii. Am scris în volumul premergător despre violenta campanie de presă ce s'a dus contra Doamnei Elvira Horia Sima, invinuind-o că şi-ar fi însuşit nişte bijuterii provenind din percheziţiile la vamă a unor evrei care părăseau ţara. Ea a plecat din domiciliul ei din Bucureşti, la scurt interval după dispariţia mea, şi s'a ascuns pe unde a putut. În cele din urmă a fost găzduită de Doamna Elena Codreanu, soţia Căpitanului, şi Doamna Virginia Iasinschi. Aşa a trăit câteva luni, reuşind să scape de vigilenţa poliţiei. În cele din urmă, Doamnei Elena Codreanu i s'a făcut milă de ea, văzând-o obosită şi bolnavă. Şi-a luat inima in dinţi şi s'a dus la Ică Antonescu, intrebându-l ce au cu ea, de ce este urmărită, când toate invinuirile care i se aduc sunt false şi nedrepte. Ică Antonescu a acceptat explicaţiile Doamnei Codreanu şi a indrumat-o să-i transmită Doamnei Sima să se prezinte la Consiliul de Războiu al Corpului II de Armată. Ajungând în faţa Judecătorului de instrucţie, nedumirirea s'a risipit. Bijuterile respective au fost trimise înapoi de soţia mea la Siguranţă.

Mihai Moţa, fiul unic al lui Ion Moţa, căzut eroic la Majadahonda la 13 Ianuarie 1937, în luptele contra brigăzilor comuniste, venise în 1990 în Germania, unde a luat cunoştinţă de acest text. Revoltat, l-a comunicat Doamnei Codreanu care a replicat cum se vede în cele ce urmează.

Mihai Moţa fusese invitat de Sima, ca să participe împreună la comemorarea zilei de 13 Ianuarie. Cu toată dorinţa care ar fi avut de a păşi pe locurile unde s'a jertfit părintele său, şi deşi se ştia condamnat de o boală necruţătoare care l-a răpus în anul următor, a refuzat invitaţia, pentru a nu servi prin prezenţa sa, la întărirea poziţiei "comandantului" demis.

D-na Elena Zelea Codreanu:
1° Nu am avut relaţii de prietenie cu D-na Elvira Horia Sima - nu am adăpostit-o niciodată în locuinţa mea aşa cum pretinde Dl. Horia Sima în cartea "Prizonieri ai Axei" şi nu am intervenit niciodată pe lângă Ică Antonescu sau altă autoritate in sprijinul sau defavoarea D-nei Elvira Horia Sima.

Și nu am avut relații de prietenie cu D-na Elvira Horia Sima - nu am adăpostit-o niciodată la locuința mea așa cum pretinde D-l Sima în cartea "Prizonierii Axei" și nu am intervenit niciodată pe lângă Ion Antonescu sau altă autoritate în sprijinul sau defavoarea D-nei Elvira Horia Sima.

2° în perioada Martie 1939 până în Septembrie 1940 am locuit în Germania, unde am fost primită oficial de autoritățile germane, timp în care nu am avut nici un fel de veste și nu am fost contactată în nici un fel de Dl. Horia Sima.

2) În perioada Martie 1939 până în Septembrie 1940 am locuit în Germania unde am fost primită oficial de autoritățile germane timp în care nu am avut nici un fel de veste și nu am fost contactată în nici un fel de D-l Horia Sima.

3° După întoarcerea mea în Țară, după declararea așa zisului Stat Național Legionar, perioadă în care Dl. Horia Sima făcea parte din guvernul Antonescu, deasemeni nu m'a contactat niciodată și nu am primit nici un fel de ajutor moral sau material din partea Dlui Horia Sima. Decembrie 27 – 1991

3) După întoarcerea mea în Țară, după declararea așa zisului Stat Național Legionar perioadă în care D-l Horia Sima făcea parte din Guvernul Antonescu, deasemeni nu m-a contactat niciodată și nu am primit nici un fel de ajutor moral sau material din partea D-lui Horia Sima. Decembrie 27 - 1991

P.S. O nedumerire justificată. Lăsând la o parte româneasca aproximativă ("proprie i mele soții"... el mai având poate și soții care nu-i erau proprii, iar" soția" fiind un termen prea banal, devind Domana Elvira Horia Sima!) întrebarea rămâne fără răspuns. Din moment ce Doamna Elvira a restituit bijuteriile, înseamnă că la un moment dat a fost în posesia lor și le-a restituit pentru că a fost urmărită de poliție. Asta reese din româneasca aproximativă a lui Sima care confirmă posesia ilegală (furtul) a bijuteriilor. Își poate închipui cineva o asemenea mascaradă la creatorul Legiunii? Restituirea giiuvaerelor nu spală pe "comandant" de rușine iar menționarea incidentului îl proectează în adevărata lui dimensiune. Dacă tăcea... vorba filosofului...

)?

Şi un autoportret... edificator

Horia SIMA şi Traian BOROBARU
in *Legiunea in imagini*, Madrid, 1973, 23x27cm.
[Istoria Mişcării Legionare in 350 de pagini, trucaje prin fotomontaj].

Cuprinsul :
1° *Perioada Căpitanului : 36 pagini*
2° *Horia Sima* in diferite ipostaze, acoliţii lui, etc., *314 pagini.*

Trei exemple de falsificări in acest volum.

Pag. 59. Grupul legionar din Berlin comemorează moartea profesorului Nae Ionescu, 24 Martie 1940. După şedinţă, in faţa casei. În mijloc, Doamna Elena Codreanu.

Bucureşti, 23 Septembrie 1992, Casa Doamnei Elena Zelea Codreanu

Întrebare:
Stimată Doamnă Codreanu, este reală această fotografie in care Dv. apăreţi cu grupul legionar din Berlin ?
răspunsul D-nei Elena Zelea Codreanu:
Este complect falsă.

Este complet falsă.
Elena Zelea-Codreanu

întrebare:
Ce credeţi? Cine doreşte să se folosească de un astfel de fals?
răspunsul D-nei E. Z. Codreanu:
Dl Horia Sima pentru a-şi legitima autoritatea de şef al Mişcării Legionare.

Dl Horia Sima pentru a-şi legitima autoritatea de şef al M.L.
Elena Zelea-Codreanu

Pag. 64. Doamna Elena Codreanu, cu nepoţica ei Cătălina.

intrebare:
Stimată Doamnă Codreanu, este reală această fotografie in care in spatele Dumneavoastră se vede capul domnului Horia Sima ?
Răspunsul D-nei E.Z. Codreanu:
Nu este reală. Este un fals.

Nu este reală; este un fals.
Elena Zelea-Codreanu

intrebare
De ce credeți că s'a folosit dumnealui, Horia Sima, de astfel de falsuri
răspunsul D-nei E.Z. Codreanu:
Cred că Dl Horia Sima incearcă pe orice cale să legitimeze poziți[a de] Conducător al M[işcării] L[egionare].

Cred că Dl Horia Sima încearcă pe orice cale să legitimeze poziția de conducător al M.L.
Elena Zelea-Codreanu

Salut pe cei ce merg către marea biruință legionară. Corneliu Z. Codreanu

103.

Pag. 45. Fotografia reprezintă:
. *Corneliu Codreanu salutând şi un text manuscris suprapus (ambele autentice).*
. *Pe fond, mulțimea legionară coborind de la Biserica Sf. Ilie Gorgani din Bucureşti. Imagine din primăvara anului 1937 (se distinge figura generalului Cantacuzino, decedat in Octombrie 1937).*

Unde este falsul ?
În data de 1938, inscrisă - inghesuită - sub fotografie.

Comentariu:
in 1938, Căpitanul dizolvase partidul "Totul pentru Țară" şi nu a mai avut mulțimi de legionari in jurul său iar generalul era deja decedat, deci nu avea cum să apară pe fotografie. Doar?...

De ce falsul?
Pentru a se da de ințeles că "biruința" lui Sima din 1940 ar fi fost prezisă şi dorită de Corneliu Codreanu! "Biruință" intru totul contrară liniei stabilite de el pentru Mişcarea Legionară.

103. O fotografie a Căpitanului din 1938. Presimțindu-şi sfârşitul in prigoana care se apropia, salută pe legionarii cari trecând peste mormintele celor căzuți vor continua lupta şi vor vedea ziua biruinței legionare.

CUPRINSUL

487-0826

535 Academy